

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1995 ΑΡ. ΦΥΛ. 245 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ ΠΟΥ ΕΞΥΦΑΙΝΕΙ Ο ΛΑΛΙΩΤΗΣ

Ο άνθρωπος που αφοσιώθηκε τόσο πολύ στη δημιουργία ανώμαλων πολιτικών καταστάσεων δε θα μπορούσε παρά να πεθάνει με τον ίδιο ανώμαλο τρόπο.

Αρνούμενος να είναι ζωντανός, όσο και πεθαμένος, ανίκανος να κυβερνήσει και αρνούμενος να παραιτηθεί, έχει πετύχει να συνδυάζει τις πιο προηγμένες επιτεύξεις της ιατρικής που τον κρατούν ζωντανό με τις πιο καταχθόνιες και βάρβαρες εκδηλώσεις της βυζαντινής αυλής που έχει στήσει γύρω του.

Ο Παπανδρέου είναι υποχρεωτικό να πεθάνει μ' αυτόν ή μ' έναν ανάλογο ανώμαλο και διαλυτικό τρόπο, γιατί του στάθηκε αδύνατο να εξασφαλίσει ένα διάδοχο. Είναι προς τιμή της χώρας και του λαού μας ότι δε θέλησε να του τον προσφέρει.

Το καθεστώς Παπανδρέου δεν αφήνει τον Αυτοκράτορα να πεθάνει και τον βασανίζει με τον πιο άκαρδο τρόπο, έτσι άκαρδο όπως διδάχτηκε από τον ίδιο να είναι. Γιατί κάτω από τη σκιά του και μέσα σ' ένα όσο πιο παρατεταμένο πολιτικό κενό εξουσίας γίνεται πασχίζει να εξασφαλίσει τις καλύτερες δυνατές πολιτικές θέσεις.

Το καθεστώς Παπανδρέου είναι η ηγεμονία των ρωσόδουλων πάνω στους σοβινιστές και τους ευρωπαϊόφλους αστούς της χώρας και του ίδιου του ΠΑΣΟΚ. Όμως τα πρόσωπα που ξεχωρίζουν σα διάδοχοι είναι είτε σοβινιστές είτε ευρωπαϊόφιλοι.

Ο Σημίτης, ο Αρσένης και ο Τσοχατζόπουλος είναι διάδοχοι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ, αλλά δεν είναι διάδοχοι του Παπανδρέου. Διάδοχός του είναι ο Λαλιώτης. Αλλά ο Λαλιώτης είναι διάδοχός του μόνο στην ίντριγκα και όχι στο μαλακόνι.

Η παράταση της ημερομηνίας θανάτου του Παπανδρέου είναι επιβεβλημένη, ώστε ο Λαλιώτης στο χρόνο αυτό να φθείρει και τους τρεις αυτούς. Τότε μόνο θα μπορεί είτε να βάλει ένα δικό του αυτσαίντερ για μεταβατική λύση της τελευταίας στιγμής, είτε

έναν από τους τρεις, αλλά τόσο αδυνατισμένο, τόσο “τίποτα”, ώστε να έχει όλο τον καιρό να προετοιμάσει τον αληθινό διάδοχο, που απ' ό,τι φαίνεται είναι ο ίδιος.

Ο καλύτερος για να παίξει το ρόλο του “τίποτα” είναι ο Τσοχατζόπουλος, που οι ρωσόδουλοι τον έχουν φθείρει ανεπανόρθωτα στη διάρκεια μισής τουλάχιστον δεκαετίας και τον έχουν κάνει αντιπαθή σε όλες σχεδόν τις τάσεις του ΠΑΣΟΚ και έχουν γελοιογραφικά διογκώσει τον πράγματι στομφώδη και δίχως βάθος πολιτικό του χαρακτήρα.

Αλλά αυτή του η αδυναμία δεν επιτρέπει καμιά ανάδειξή του όσο και να υποστηριχθεί από τον κομματικό μηχανισμό. Γι' αυτό όλο το βάρος έχει πέσει στη φθορά των πραγματικά ισχυρών Ση-

μίτη και Αρσένη.

Ο Σημίτης είναι η έκφραση της φυσικής κίνησης της άρχουσας τάξης προς την Ευρώπη και τον αστικό εκσυγχρονισμό. Ο Αρσένης η έκφραση του αντανάκλαστικού εθνικισμού της αστικής τάξης. Είναι φυσικό λοιπόν που ο πρώτος είναι ο εκπρόσωπος της οικονομίας και ο δεύτερος του στρατού.

Αυτοί οι δύο μπορούν να εξουδετερωθούν με την κλασική πανδρεϊκή μέθοδο, δηλαδή με το να κατασπαράζουν ο ένας τον άλλο. Αυτό έχει δοκιμαστεί χρόνια κι έχει πετύχει. Το ίδιο κάνει τώρα ο Λαλιώτης: και με τον ένα και με τον άλλο. Και εκείνοι, επίσης, πιστοί στις παραδόσεις τους, γεμάτοι κομπασμό και ανίκανοι να διδαχτούν, προσπαθούν να προσεταιριστούν τον κύριο ε-

χθρό τους, το Λαλιώτη.

Αλλά ο Λαλιώτης δεν είναι απλά ένας ιντριγκαδόρος που έχει κάνει εισοδησμό σε όλες τις φράξιες και υποφράξιες του ΠΑΣΟΚ, ούτε έχει μόνο τη δυνατότητα χάρη σ' αυτή την ιδιότητά του ανά πάσα στιγμή να διαμορφώσει την κοινή γνώμη στο ΠΑΣΟΚ και να φτιάχνει θεελάδη πραξικοπήματα αφηνιάζοντας τους πάντες. Ο μακαρίτης ο Αλευράς και ο Πάγκαλος κάτι είχαν αισθανθεί από αυτή του την ιδιότητα. Η δύναμη του Λαλιώτη βρίσκεται στο γεγονός ότι εκφράζει ένα καθεστώς. Μπορεί δηλαδή το ΠΑΣΟΚ να μην έχει αυτή τη στιγμή πρωθυπουργό, και αυτό να είναι μια σκανδαλώδης παραβίαση της δημοκρατικής νομιμότητας, όμως ούτε οι τρεις πραχτόρικες ηγεσίες των τριών

μικρών κομμάτων έχουν βάλει τέτοιο ζήτημα. Αυτοί δίνουν συνειδητά στη ρωσόδουλη κλίκα του ΠΑΣΟΚ τη δυνατότητα και την άνεση να δράσει όπως θέλει.

Μήπως δεν είναι τέτοια και η βοήθεια που δίνουν στους ρωσόδουλους στο μεγάλο ζήτημα, του ποιος θα εκλέξει το διάδοχο; Εδώ όλη - όλη η υπόθεση είναι πώς θα εξουδετερωθεί η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, στην οποία οι ιντριγκαδόροι του κομματικού μηχανισμού έχουν τη χειρότερη αντιπροσώπευση.

Αν η κοινοβουλευτική ομάδα εκλέξει τον πρωθυπουργό, ο Λαλιώτης θα πεθάνει. Γι' αυτό βάζει τα τσιράκια του ή αφήνει τις άλλες κομματικές φράξιες να απαιτούν διαρκώς ο πρωθυπουργός

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

Όχι στην αντιευρωπαϊκή γραμμή του γευτοΚΚΕ

Στα πλαίσια του κρατικού προϋπολογισμού για το 1996 ανακοινώθηκε από τον Παπαντωνίου η εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης. Σύμφωνα μ' αυτήν, οι “αυξήσεις” των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων για τη νέα χρονιά θα είναι της τάξης του 2,5 + 2,5% μαζί μ' ένα 1,9% διορθωτικό της προηγούμενης χρονιάς. Αντίστοιχα, για τους συνταξιούχους προβλέπονται “αυξήσεις” του 3,5+3%.

Τα ποσοστά αυτά δεν είναι μόνο μια πραγματικότητα για το δημόσιο τομέα, αλλά αποτελούν ένα γενικότερο “πilotο”, θα έλεγε κανείς, τόσο για τις συμβάσεις των ΔΕΚΟ, αλλά και του ευρύτερου ιδιωτικού τομέα, παρά την απελευθέρωση των συλλογικών συμβάσεων.

Έτσι, λοιπόν, ο καθορισμός της εισοδηματικής πολιτικής δεν αφορά στενά τις αποδοχές και το επίπεδο ζωής μόνο των δημοσίων υπαλλήλων, αλλά συνολικό-

τερα όλου του εργαζόμενου λαού. Γι' αυτό δεν είναι τυχαίο που την ίδια περίοδο τόσο οι ζυμώσεις για τη νέα εθνική συλλογική σύμβαση που υπογράφει η ΓΣΕΕ όσο και οι ζυμώσεις για τις αυξήσεις των ΔΕΚΟ κυμαίνονται στο ίδιο επίπεδο, του ορίου δηλαδή του 8%, που αποτελεί την κυβερνητική πρόβλεψη για τον πληθωρισμό του 1996.

Είναι γενική η τοποθέτηση από το σύνολο του πολιτικού και συνδικαλιστικού κόσμου πως με τα ποσοστά αυτά των λεγόμενων αυξήσεων θα συνεχιστεί αυτό που αρκετά κομψά ονομάζουν λιτότητα.

Όμως κάτω απ' αυτή την ομοφωνία υπάρχει μια ισχυρή σύγκρουση. Από τη μια είναι η ευρωπαϊκή γραμμή, που φαίνεται να κυριαρχεί στα οικονομικά υπουργεία, σε τμήματα της Ν.Δ. και της βιομηχανικής αστικής τάξης. Η γραμμή αυτή καλεί για άλλη μια φορά σε λιτότητα τους εργαζόμε-

νους προκειμένου να μειώσει τα ελλείμματα, αναγνωρίζοντας σαν κεντρικό ζήτημα το τεράστιο δημόσιο χρέος, και προσδοκά την ευθυγράμμιση με το πρόγραμμα σύγκλισης της Ε.Ε. σύμφωνα με τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Η άλλη είναι η γραμμή του σοσιαλφασιστικού αντιευρωπαϊσμού με κέντρο το γευτοΚΚΕ, αλλά και σημαντική απήχηση μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την κυβέρνηση, καθώς και ολόκληρου του τροτσκιστικού συνοθυλεύματος. Η γραμμή αυτή ανάγει την πολιτική της λιτότητας στην “υποταγή της κυβέρνησης στις ντιρεκτίβες των Βρυξελλών” και ζητά τη συγκρότηση ενός διεκδικητικού κινήματος για αυξήσεις σε αντιευρωπαϊκή κατεύθυνση.

Ας δούμε πώς έχουν τα πράγματα.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός πως υπάρχει ένα κεντρικό ζήτημα για την οικονομία της χώρας, που λέγεται δημόσιο χρέος. Θα α-

ναφερθούμε παρακάτω για το ύψος του και τις αιτίες που το γέννησαν.

Όμως εδώ θέλουμε να πούμε πως καμιά οικονομική πολιτική δεν μπορεί να κλείσει τα μάτια σ' αυτή την πραγματικότητα. Και αυτό το πρόβλημα εκφράζεται κάθε χρόνο με ένταση μέσα στον κρατικό προϋπολογισμό, όπου ένα τεράστιο ποσό πηγαίνει για την εξυπηρέτηση αυτού του χρέους.

Έτσι, στον καινούριο προϋπολογισμό σε ένα σύνολο δαπανών (μαζί με το έλλειμμα) περίπου 13,250 τρις δρχ. η εξυπηρέτηση του χρέους (τόκοι και τοκοχρεωλύσια) ανέρχεται στο ποσό των 7,325 περίπου τρις. **Καλύπτει δηλαδή το 55% των συνολικών δαπανών!**

Αυτό είναι το ένα τεράστιο κονδύλι. Το άλλο είναι οι μισθοί και

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

οι συντάξεις, που φτάνει στο ποσό των 2,845 τρις δρχ. περίπου, ποσοστό **21,5% των συνολικών δαπανών**. Το **76,5%** των συνολικών δηλαδή δαπανών του κράτους πηγαίνει στην εξυπηρέτηση των δύο αυτών βασικών κονδυλίων.

Έτσι έχουμε ένα 23,5% που πρέπει να δοθεί σε επιχορηγήσεις, σε δημόσιες επενδύσεις, σε άμυνα και σε κοινωνικούς πόρους, παιδεία, υγεία κ.λπ.

Είναι λοιπόν απλό, με τη λογική κάθε αστού οικονομολόγου που θέλει να κρατήσει σταθερό ή ακόμα και να μειώσει το δημόσιο χρέος, να ακολουθήσει μια πολιτική μείωσης των υπολοίπων δαπανών, και ιδιαίτερα του ψηλού κονδυλίου των "μισθών και συντάξεων", ενώ από την άλλη πλευρά ν' αυξήσει τα έσοδα του κράτους, δηλαδή τη φορολογία.

Έτσι, ο νέος προϋπολογισμός προβλέπει μια αύξηση των φορολογικών εσόδων της τάξης του 13,6%. Και αυτό χωρίς καμιά μεταβολή του φορολογικού συστήματος. Αυτό σημαίνει ότι το πιο πάνω ποσοστό αντιπροσωπεύει πληθωριστικό φόρο, δηλαδή φόρο που θα προκύψει από τη μη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας. Όταν λοιπόν οι αυξήσεις των μισθών δε θα υπερβούν τη μεταβολή του τιμάρθιμου, που υπολογίζεται στο 8%, τότε η διαφορά των 5,6 μονάδων αύξησης της φορολογίας πάνω από τον πληθωρισμό θα συνεπάγεται άμεση μείωση των πραγματικών εισοδημάτων.

Από την άλλη πλευρά έχουμε μια μεγαλύτερη αύξηση των έμμεσων φόρων σε ποσοστό 15,3%, μια αύξηση δηλαδή που και πάλι θα την πληρώσει ο εργαζόμενος λαός.

Έτσι, με λίγα λόγια μπορούμε να πούμε ότι η ουσία της οικονομικής πολιτικής, όπως προκύπτει από την εισοδηματική πολιτική και τον προϋπολογισμό, βρίσκεται στη μείωση των ελλειμμάτων και στη συγκράτηση του δημόσιου χρέους για να μπορέσει να πετύχει τη σύγκλιση με την Ε.Ε. στη βάση της συνθήκης του Μάαστριχτ. Παρά το γεγονός όμως ότι τα οικονομικά υπουργεία προσπάθησαν το 1995 να χτυπήσουν ευρύτερα τη φοροδιαφυγή, και πάλι αυτή η πολιτική θα στηριχθεί στο παραπέρα χτύπημα του εργαζόμενου λαού.

Η γραμμή του σοσιαλισμού έχει ένα βασικό χαρακτηριστικό: Τη δημαγωγία. Γι' αυτόν το βασικό είναι ότι "την πολιτική της λιτότητας την επιβάλλει το διευθυντήριο των Βρυξελλών". Όμως πουθενά δεν μπαίνει στον κόπο να εξηγήσει το αν είναι η Ε.Ε. που έφτιαξε το τεράστιο δημόσιο χρέος για τη χώρα ή το τρομερό σε διόγκωση ελληνικό Δημόσιο.

Για το σοσιαλισμό όλα ανάγονται στη φορολόγηση των κερδών του μεγάλου κεφαλαίου. Αλλά ακόμα και αν δέσμευε μια κυβέρνηση όλα τα κέρδη, που σύμφωνα με τον ICAP έφτασαν το 1995 σε 500 δις δρχ., δε θα μπο-

ρούσε να καλύψει τίποτα!

Ας δούμε το ζήτημα του δημόσιου χρέους.

Μέσα στο 1995 το δημόσιο χρέος έφτασε στο ιλιγγιώδες ύψος του 21 τρις δρχ., ή σε ποσοστό 120,8% του ΑΕΠ. Από αυτό τα 24.710 δις δρχ. αποτελούν το εσωτερικό χρέος και τα 6.449 δις δρχ. το εξωτερικό. Το 79,9% του χρέους έγκειται στον εσωτερικό δανεισμό, και αυτό είναι το βασικό.

Πώς διαμορφώθηκε αυτό;

Στη 10ετία του 1970 το δημόσιο χρέος κινιόταν σε ποσοστό 23% του ΑΕΠ. Αυτό ήταν ένα λογικό ποσοστό και οφειλόταν στη μετριοπαθή καθαρή δανειοδότηση της ίδιας περιόδου, που αντιπροσώπευε κατά μέσο όρο ποσοστό 3,1 του ΑΕΠ.

Η μεγάλη αύξηση άρχισε το 1983, όταν φτάνει σε ποσοστό 41,2% του ΑΕΠ. Πού οφειλόταν αυτή η μεγάλη αύξηση, που φτάνει το 1988 σε ποσοστό 71,7% του ΑΕΠ;

Χωρίς αμφιβολία μπορούμε να πούμε πως σ' αυτή τη ραγδαία αύξηση στηρίχτηκε όλη η κοινωνική δημαγωγία, με τις αθρόες προσλήψεις κομματικού ρουσφετιού, και όλη η ακατάσχετη παροχολογία του Α. Παπανδρέου.

Οι κάθε είδους παροχές που δίνονταν στηρίχτηκαν στον εσωτερικό δανεισμό από έντοκα γραμμάτια και ομόλογα του δημοσίου, τόσο από τις τράπεζες όσο και από ιδιώτες.

Από το 1990 και μετά το δημόσιο χρέος παίρνει έναν άλλο χαρακτήρα και ξεφεύγει από κάθε έλεγχο, φτάνοντας το 1992 σε ποσοστό 104,8%, το 1993 σε 113,7%, το 1994 σε 121,1% και το 1995 σε 120,8% του ΑΕΠ.

Από το 1990 και μετά έχουμε ένα νέο δανεισμό για την πληρωμή υψηλών τόκων μέσω της ανατροφοδότησης του τρομαχτικού χρέους. Έτσι, αυτή την περίοδο έχουμε μια τεράστια μεταφορά εισοδημάτων μέσω των τόκων από τα έντοκα γραμμάτια και τα ομόλογα του δημοσίου σ' εκείνες τις κοινωνικές ομάδες που είχαν την οικονομική δυνατότητα μεγάλου δανεισμού του κράτους.

Είναι χαρακτηριστικά τα παρακάτω στοιχεία:

Το εσωτερικό χρέος, από ομόλογα δημοσίου σε ιδιώτες, από 138 δις το 1987 φτάνει το 1995 στα 12.239 δις. Από έντοκα γραμμάτια σε ιδιώτες, από 15 δις το 1985 φτάνει το 1995 σε 6.075 δις δρχ.

Έχουμε δηλαδή την τρομαχτική οικονομική άνοδο της πιο παρασιτικής μερίδας της αστικής τάξης, των ραντιέρηδων του χρήματος.

Πρόκειται για ένα καινούριο φαινόμενο, που δημιούργησε ο Παπανδρέου και που στόχευε βασικά στο χτύπημα της βιομηχανίας. Όταν μέσα από την τοκογλυφία στο δημόσιο το χρήμα έτρεχε άφθονο, ποιος θα είχε τη θέληση να ριψοκινδυνεύσει παραγωγικές επενδύσεις στη βιομηχανία;

Αυτή ακριβώς ήταν η λογική του Παπανδρέου και η βασική αι-

τία των ελλειμμάτων και του δημοσίου χρέους. Ποια σχέση έχει λοιπόν με την πραγματικότητα η θολούρα που προωθεί το ψευτοΚ-ΚΕ, χωρίς να το βάσει συγκεκριμένα, πως δηλαδή τη χώρα τη χρέωσε ο δυτικοευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός και με την πολιτική του Μάαστριχτ απαιτεί πίσω τα δάνεια του; Απολύτως καμιά!

Μέσα λοιπόν σ' αυτές τις συνθήκες η εργατική τάξη και όλο το συνδικαλιστικό κίνημα του εργαζόμενου λαού πρέπει να χαράξει τη δικιά του πολιτική.

Το εργατικό κίνημα, συγκρουόμενο μετωπικά με τη σοσιαλφασιστική αντιευρωπαϊκή γραμμή, δεν μπορεί να δεχτεί να γίνει για μια φορά αυτό που θα πληρώσει τα σπασμένα.

Δεν μπορεί να είναι και πάλι ο εργαζόμενος λαός και οι εργάτες που θα πληρώνουν το χρέος της χώρας ή θα πεθαίνουν στην πείνα με τον περιορισμό της ζήτησης και να κρατιούνται χαμηλά τα νούμερα του πληθωρισμού.

Το βασικό για το ξεπέρασμα της κρίσης και τη μείωση των ελλειμμάτων είναι η επιβολή μιας πολιτικής συνολικής, και ιδιαίτερα βιομηχανικής, ανάπτυξης μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. Και εδώ το βασικό είναι η αύξηση του πραγματικού Α-ΕΠ.

Μέσα στα πλαίσια της Ε.Ε. η Ελλάδα είναι τελευταία σε ρυθμούς ανάπτυξης του πραγματικού ΑΕΠ, όταν επικεφαλής του αντίστοιχου πίνακα βρίσκονται φτωχές χώρες σαν την Ιρλανδία, τη Φιλανδία, το Λουξεμβούργο, την Πορτογαλία και την Ισπανία. Η επιβολή όμως μιας τέτοιας πολιτικής προϋποθέτει τη σύγκρουση με το σοσιαλφασιστικό αντιευρωπαϊσμό και το οικονομικό σαμποτάζ που αυτός κάνει μέσα και έξω από το κράτος.

Είναι εδώ χαρακτηριστικός ο βαθμός της απορρόφησης των ευρωπαϊκών κονδυλίων για την Ελλάδα. Απορροφητικότητα που φτάνει σε ποσοστό 48%, με αποτέλεσμα να μη διατίθενται τεράστιοι πόροι για την ανάπτυξη της χώρας.

Χαρακτηριστικά να σημειωθεί για τη βιομηχανία ότι μέχρι σήμερα έχει αφήσει αναξοποίητα τεράστια ποσά από το επιχειρησιακό πρόγραμμα της βιομηχανίας (ΕΠΒ) στα πλαίσια του δεύτερου πακέτου Ντελόρ, που μέσα στην επόμενη πενταετία θα ανέλθουν στο ποσό των 900 δις δρχ. Μέσα στα πλαίσια μιας τέτοιας αναπτυξιακής αντίληψης μπορούν να βρεθούν οι πόροι εκείνοι που απαιτούνται σήμερα για να ζήσει με αξιοπρέπεια ο εργαζόμενος λαός.

Η άντληση τέτοιων πόρων μπορεί να γίνει μέσα από τις υπέρογκες λεγόμενες αμυντικές δαπάνες, μέσα από το σταμάτημα της μισθοδοσίας από το κράτος των παπάδων, από τη φορολόγηση των "ραντιέρηδων του χρήματος" και της πλούσιας αγροτιάς και μέσα από τον περιορισμό της πολυτέλειας και της διαφθοράς της κρατικής και κομματικής γρα-

συνέχεια στη σελ. 8

ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

να εκλεγεί από το ΠΑΣΟΚ και όχι από την κοινοβουλευτική ομάδα. Αρχικά μίλησαν για Κεντρική Επιτροπή. Αυτό φάνηκε πραξικοπηματικό σε όλους και μετά άρχισαν το τροπάρι του συνεδρίου ή κάποιο άλλο ειδικό σώμα. Αλλά το συνέδριο ή κάποιο άλλο ειδικό σώμα θέλουν κάποιο χρόνο. Άρα ο Παπανδρέου πρέπει να ζήσει τόσο. Επειδή είναι δύσκολο να ζήσει τόσο, πρέπει να ταριχευτεί εν ζωή. Για να γίνει αυτό, πρέπει να σταματήσει η ζωντανή ιατρική ενήμερωση, πρέπει να φύγουν οι δημοσιογράφοι από το κτίριο για να μην υπάρχουν διαρροές και πρέπει η μελωδική φωνή του Σινάτρα να σκεπάζει το ξερό θόρυβο του αναπνευστήρα. Αλλά το ουσιαστικότερο ζήτημα εδώ είναι η απαλλοτρίωση της συνταγματικής ιδιότητας που έχει η κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ να αποφασίσει για το ποιος θα είναι ο πρωθυπουργός.

Κι όμως, όχι μόνο τα τρία μικρά κόμματα, αλλά ούτε η Ν.Δ. έχει βγει να πει ότι η κοινοβουλευτική ομάδα πρέπει να βγάλει τον πρωθυπουργό και κανείς άλλος. Και αυτό βέβαια δεν είναι ανάμιξη στα εσωτερικά ενός κόμματος, αλλά πολιτική συνταγματική υποχρέωση.

Τέτοια και μεγαλύτερη είναι η βοήθεια που έδωσε ο Έβερτ στο Λαλιώτη όταν αυτός με το τσιράκι του το Σκανδαλίδη δήλωσε πως οι ξένες δυνάμεις ανακατεύονται στη διαδοχή. Η δήλωση αυτή του Σκανδαλίδη ήταν μια κατηγορία για τον Αρσένη ότι είναι Αμερικάνος και για το Σημίτη ότι είναι άνθρωπος των Ευρωπαίων. Αμέσως ο Έβερτ πήρε μέσω Σιούφα το λόγο, για να καλέσει δύο φορές το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ να πει ανοιχτά ποιες είναι οι ξένες αυτές δυνάμεις και ποιους θέλουν, «ώστε να λάμψει η αλήθεια». Αυτός ήταν ένας έμμεσος τρόπος για να χτυπηθούν παραπέρα οι Αρσένης-Σημίτης. Βέβαια, αυτά τα βρίσκουν και τα κάνουν αυτές οι συμμορίες, γιατί ούτε ο Αρσένης ούτε ο Σημίτης τόλμησαν να απαιτήσουν αυτοί οι ίδιοι διευκρινίσεις από το Ε.Γ. του ΠΑΣΟΚ, αφού και οι πέτρες ξέρουν πως όλος ο Τύπος της περασμένης Κυριακής έγραψε για το ενδιαφέρον των δυτικών για Αρσένη-Σημίτη.

Ασφαλώς οι μόνοι που δεν επιτρέπουν να διαρρεύσει στον Τύπο το ενδιαφέρον τους για κάποιον, οι μόνοι που κάνουν πάντα πολιτική βαθιού παρασκηνίου και κινούνται κυρίως μέσω εσωτερικών παραγόντων είναι οι τσαρικοί διπλωμάτες. Οι Τσάροι, για ν' ανοίξουν το στόμα τους και να πουν μια κουβέντα, πρέπει να έχουν βρεθεί σε μεγάλη αδυναμία να λειτουργήσουν αποκλειστικά μέσω των πρακτόρων τους και των συμμάχων τους στο εσωτερικό μιας χώρας.

Προς το παρόν τέτοια αδυναμία δεν έχει εκδηλωθεί, και έτσι ζούμε μέσα σε μια άνευ προηγουμένου μουγκαμάρα, σε μια περίοδο πολιτικής ανωμαλίας, ίντριγκας και πραξικοπηματισμού που θα κρατήσει βδομάδες και μήνες. Αυτό είναι ανεξάρτητο και από την εξέλιξη της ζωντανής ταρίχευσης του Παπανδρέου, ακόμα και από μια ενδεχόμενη ανάστασή του.

Το ζήτημα ποιος θα είναι ο ηγέτης του ΠΑΣΟΚ είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για το σοσιαλμπερλιαστικό. Γι' αυτόν δύο χώρες μετράνε στον παγκόσμιο χάρτη των στρατηγικών μετατοπίσεων: η Ελλάδα και η Κίνα. Αν δεν πετύχουν τη διαδοχή που θέλουν, είναι ικανοί να οργανώσουν τις χειρότερες προβοκάτσιες.

Όμως το να πετύχουν τη διαδοχή που θέλουν είναι επίσης κάτι εξαιρετικά δύσκολο γι' αυτούς.

Έτσι, μοιραία μπαίνουμε σε μια εποχή μεγάλης πολιτικής αστάθειας και προβοκάτσιες. Είναι λοιπόν τώρα που μπορούμε να περιμένουμε περιεργες οξύνσεις στα εξωτερικά ζητήματα, κινήσεις στα "ταξικά" μέτωπα του σοσιαλφασισμού και κινήσεις διάσπασης μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Ειδικά αυτό το τελευταίο θα μπει νομίζουμε σύντομα πιο ανοιχτά. Το αληθινό όπλο του Λαλιώτη είναι η απειλή της διάσπασης, αν η κοινοβουλευτική ομάδα ή το ΠΑΣΟΚ γενικά τολμήσει να δώσει λύση που αυτός δε θα εγκρίνει.

Αυτό είναι το νόημα της επαναλαμβανόμενης φράσης του Λαλιώτη για ενωτική πορεία. Η φράση αυτή είναι η απειλή της διάσπασης. Αν πραγματοποιηθεί, θα σημαίνει εκλογές, και αυτοί που τρέμουν τις εκλογές είναι πάνω απ' όλα οι κοινοβουλευτικοί του ΠΑΣΟΚ.

Η απειλή λοιπόν των εκλογών θα μπει κι αυτή στην ημερήσια διάταξη της εσωκομματικής πάλης του ΠΑΣΟΚ.

Τέτοια είναι η εποχή που έρχεται.

Σε τέτοιες εποχές κρίνονται όλες οι πολιτικές δυνάμεις, από τις πιο μεγάλες ως τις πιο μικρές, και σε τέτοιες εποχές γίνονται οι μεγαλύτερες αλλαγές στους πολιτικούς συσχετισμούς.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο
Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5241058
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

Η ΣΗΨΗ ΤΟΥ ΕΞΑΡΧΕΙΩΤΙΚΟΥ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΥ

Αν η παράδοση των πεντακοσίων δεκαπέντε αναρχικών στο Πολυτεχνείο έφερε ανοιχτά μπροστά στο λαό ένα πολιτικό ρεύμα που προδόθηκε από τους μέχρι τότε προστάτες του, δηλαδή το σοσιαλφασισμό (Μαρκάτο, ΕΦΕΕ), άλλο τόσο εμφάνισε την πολιτική υποκρισία και τη διπροσωπία του αναρχισμού. Μια ιδιότητα που την όξυνε στο έπακρο η προστασία που του έδωσαν οι πολιτικοί κομισάριοι των ΚΝΑΤ με τη μορφή πρύτανη, ΕΦΕΕ και άλλων ευγενικών ανθρώπων. Για χρόνια ολόκληρα που ο εξαρχειώτικος αναρχισμός λειτούργησε σαν πολιτικό εργαλείο για τις προβοκάτσιες του σοσιαλφασισμού δε χρειαζόταν να δικαιολογήσει τις καταστροφές και τις φωτιές στο κέντρο της Αθήνας, γιατί τις δικαιολογούσε πολιτικά το ψευτοΚΚΕ σα βάρβαρη καταστολή των ΜΑΤ. Όταν η προβοκάτσια αποτύγχανε, έφερνε στο προσκήνιο την περίφημη θεωρία των "γνωστών-αγνώστων προβοκατόρων" και το χτύπημα του αναρχισμού ήταν τόσο μικρό, που σύντομα μπορούσε να ξανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του και να εφορμήσει μπροστά. Όταν όμως ο αναρχισμός συγκρούστηκε με τα ΚΝΑΤ στις 15/11 αρνούμενος να δεχτεί την ηγεμονία τους, τότε η προστασία αυτή άρθηκε, όπως και το άσυλο. Έτσι, αυτό το ρεύμα παραδόθηκε όχι μόνο στην εκδίκηση της άρχουσας τάξης, αλλά κύρια και πάνω απ' όλα στην αντίπαθα ενός ολόκληρου λαού. Τώρα εμφανίζεται στο έπακρο η υποκρισία του γιατί όχι μόνο αρνείται να πάρει θέση ανοιχτά αν επιδοκιμάζει ή αποδοκιμάζει τις καταστροφές που έγιναν, αλλά βρίσκει χίλιες δυο δικαιολογίες για να ξεφύγει και να μην ξεκαθαρίσει τη θέση του στο λαό. Στο βάθος περιφρονεί βαθιά το λαό για τη δήθεν καθυστερημένη του συνείδηση και την υποταγή του στο σύστημα. Όμως οι καταστροφές είναι όλο κι όλο το πολιτικό ζήτημα του Πολυτεχνείου, εκατοντάδες φορές πιο ισχυρό από οποιαδήποτε κατάληψη και πορεία. Είναι το βασικό συστατικό της σύγκρουσης με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους.

Έτσι, στην προκήρυξη των "γνωστών-αγνώστων" από τα κρατητήρια της Ασφάλειας διατυπώνεται η θέση ότι άναψαν τις φωτιές για να προστατευτούν από τα χημικά και τα δακρυγόνα που έριχναν τα ΜΑΤ. Μα το δακρυγόνο είναι συμπληρωματικό της μολότοφ, με τον ίδιο τρόπο που η φωτιά είναι μέρος της σύγκρουσης ΜΑΤ-αναρχικών, γιατί η καθιερωμένη τελετή της δεν μπορεί να λειτουργήσει αν οι δυο στρατοί δεν μπουν στη μάχη με όλα τα όπλα τους. Αλίμονο αν η κρατική καταστολή δεν υπερασπιζόταν την υπόληψή της σα "γουρουνιών και δολοφόνων". Τότε και ο εξαρχειώτικος αναρχισμός θα βρισκόταν στη δυσάρεστη θέση να χάσει το θεμέλιο λίθο της συγκρουσιακής λογικής του. Η ίδια η σύγκρουση προϋποθέτει τη φωτιά. Άλλωστε και μόνο η θέα

των ένστολων δυνάμεων της αστικής τάξης από τους αναρχικούς αρκεί για να αρχίσει αυτός ο ιδιότυπος κλεφτοπόλεμος. Η φωτιά είναι το απαραίτητο εργαλείο του αναρχοφασισμού. Το όπλο του. Η εξουσία πάνω στο δρόμο, στο οδόφραγμα και στο Πολυτεχνείο. Με δυο λόγια, το μεγαλειώδες σύμβολο της σύγκρουσης και το "δακρυγόνο" του αναρχοφασισμού. Μόνο που τις καταστροφές που ακολουθούν τις αποδίδουν είτε στην "άγρια νεολαία", που συναντιέται κάθε φορά με τους αναρχικούς προσπαθώντας να μετατρέψει "την καταστροφή της χαράς από το κοινωνικό σύστημα" σε "χαρά της καταστροφής", είτε σε προβοκάτορες και πράκτορες της ασφάλειας (Πάνος Γρηγοριάδης, εκπομπή Χατζηνικολάου 22/11 στο ΜΕΓΑ). Στην πρώτη περίπτωση οι ίδιοι οι αναρχικοί έχουν αποδεχτεί και υποκλιθεί στο αυθόρμητο της "ά-

δε ζητωκραυγάσανε ή δεν καταδικάσανε την καταστροφή, και πολύ περισσότερο δεν αναλάβανε ανοιχτά την ευθύνη των καταστροφών. Πάντα βέβαια μετά την καταστροφή την κάνανε σημαία τους και φωτογραφίες "εξέγερσης" στόλιζαν τα έντυπά τους.

Γιατί στο βάθος καμιά τάση και κανένα ρεύμα του αναρχισμού δε θέλει και δεν μπορεί να βάλει όρια ανάμεσα στη συνειδητή βία και τη βία του αυθόρμητου, την επαναστατική και την προβοκατόρική βία. Αυτό όμως σημαίνει ο αναρχισμός να κάνει πολιτική, δηλαδή να απευθυνθεί στις μάζες. Μάζες όμως που περιφρονεί. Έτσι, λοιπόν, εξαθλιώνεται όταν κάνει την απόπειρα να επιχειρηματολογήσει πάνω στην καταστροφή: «*Η διαμαρτυρούμενη κοινή γνώμη που πιπιλάει την καρμέλα των καταστροφών καλείται να πληρώσει δυνάμει δραχμές ο καθένας, δηλαδή το μισό της αξί-*

δεν είναι δυνατόν να πληρώσει κάποιος τις ζημιές αλλωνών, καλούνται όλοι οι "πολίτες" της χώρας να ζητήσουν την επιστροφή του ποσού των δυνάμει δραχμών που τους αντιστοιχεί από τα γραφεία της εφημερίδας μας μ' ένα γράμμα ή μ' ένα τηλέφωνο, και αμέσως θα τους καλυφθεί μια από τις βασικές αιτίες της οργής τους (...) Και είναι ακόμα αστειό να κραυγάζουν οι διάφοροι για την καταστροφή του εκπαιδευτικού ιδρύματος, γιατί αυτό υπήρχε και υπάρχει για να εκπαιδεύει δούλους και εγκληματίες εις βάρος όλης της κοινωνίας» (από άρθρο του Γ.Μ. στην εφημερίδα Άλφα, 2/12).

Γιατί τόσα χρόνια τη βία που ασκούσε ο αναρχοφασισμός την ασκούσε σαν τμήμα του πολιτικού στρατού του ψευτοΚΚΕ. Αυτό τον διέφθειρε ιδεολογικά και τον μετέτρεψε σε εικόνα και ομοίωση του προστάτη του. Τώρα λοιπόν που παραδόθηκε απ' τον αφέντη του στην άρχουσα τάξη επειδή αρνήθηκε να υποταχθεί σ' αυτόν αποκάλυπται όλη η σήψη που του μετέδωσε ο εναγκαλισμός με το σοσιαλφασισμό. Αν είδε τα ΚΝΑΤ οργανωτικά και συγκρούστηκε μαζί τους, ωστόσο δεν έχει τη συγκρότηση εκείνη που μπορεί να ανατρέψει τον κνιτισμό στην πολιτική του γραμμή. Ακόμα κι αν ήθελε, δε θα μπορούσε να το κάνει. Γιατι μέσα στο κίνημα υπάρχουν εκείνες οι δυνάμεις που περιμένουν στη γωνία τους προδομένους και πληγωμένους αναρχικούς πολεμιστές για να τους γιάνουν, όπως πάντα, τις πληγές τους.

Αυτοί προτάσσουν σαν κύριο επιχείρημα την άρση του ασύλου. Το άσυλο όμως έχει καταργηθεί από το 1975, όταν το ψευτοΚΚΕ και η ΚΝΕ πήραν την εξουσία μέσα σ' αυτό και το μετέτρεψαν σ' ένα φρούριο με τα σοσιαλφασιστικά τάγματα εφόδου, εμποδίζοντας οποιαδήποτε πολιτική οργάνωση να κάνει κάποια πολιτική εκδήλωση στις επετείους της 17ης Νοέμβρη. Αλλά και για τον αναρχικό είναι γελοίο να μιλάει για άσυλο, όταν πρόκειται για έναν εξουσιαστικό θεσμό μέσα στον οποίο συντελείται η εκπαιδευτική λειτουργία της παραγωγής "δούλων και εγκληματιών". Άλλωστε, το άσυλο καταργήθηκε και από τους αναρχικούς όταν ο σοσιαλφασισμός "μίσθωσε" το στρατό τους για τις προβοκάτσιες του, καθώς ο ίδιος είχε χάσει το δικό του. Το άσυλο το παραχώρησε προσωρινά στον αναρχισμό και τώρα το παίρνει πίσω. Το παίρνει σα Μαρκάτος (ο οποίος εκλέχτηκε και με την υποστήριξη του ΝΑΡ), απ' την ώρα που ο αναρχισμός αρνήθηκε στις 17 Νοέμβρη να παραδώσει το μικρόφωνο, δηλαδή την εξουσία, στο ψευτοΚΚΕ μέσα στο Πολυτεχνείο.

Σ' ό,τι αφορά το κάψιμο της σημαίας, μπήκε σαν τμήμα της καταστροφικής μανίας του αναρχοφασισμού. Έτσι το είδε ο λαός και έτσι το μίσησε. Ήταν μια προβοκατόρική πράξη που εξάγνισε το σοβινισμό και δυνάμωσε τον αστικό πατριωτισμό τη στιγμή που ο

λαός δεν έχει μισήσει αυτό το σύμβολο, δεν το έχει ακόμα τατίσει με το φασισμό και την αντιλαϊκή βία. Αντίθετα, χρησιμοποιείται και από το ψευτοΚΚΕ (αφίσα ΚΟΑ Αθήνας "ενάντια στο ραγιαδισμό και την υποταγή") μαζί με την ψευτοκόκκινη σημαία και εκφράζει το πανεθνικό μέτωπο ενάντια στη Δύση και την Τουρκία και τη συμμαχία με την αγία ορθόδοξη Ρωσία και τη φασιστική Σερβία.

Η επιφανειακή συγκρότηση των αναρχικών δεν τους επιτρέπει, σε μια χώρα που οδεύει στο φασισμό γεμάτη από πολύπλοκες πολιτικές συγκρούσεις, να αρθρώσουν το δικό τους πολιτικό λόγο. Έτσι έγινε και όταν ο σοσιαλφασισμός πέρασε στην περίοδο του γκορμπατσοφισμού. Είναι χαρακτηριστικό πως το '89 στο Πολυτεχνείο οι κνίτες συναντήθηκαν με τους αναρχικούς σε ένα κλίμα ευτυχίας και χαράς. Ήταν η περίοδος της οικουμενικής κυβέρνησης. Η ΚΝΕ είχε διασπαστεί και οι αναρχικοί, όπως πάντα, ήθελαν να μετατρέψουν το Πολυτεχνείο σε εξεγερτική πραγματικότητα: «*Πρώτη χρονολογικά κινήθηκε η ΕΦΕΕ, που με τις ψήφους της ΚΝΕ-Γράψα και των Συσπειρώσεων έβγαλε ένα πλαίσιο με αντισυναινετική κατεύθυνση σε σχέση με την πολιτική συγκυρία και τις επιλογές της άρχουσας τάξης*».

Στις 16 Νοέμβρη η ΕΦΕΕ κάνει πορεία στην αμερικάνικη βάση του Ελληνικού, όπου συγκρούεται με τα ΜΑΤ. «*Η ματωμένη ΕΦΕΕ*» συγκλονίζει τους έκπληκτους αναρχικούς. Οι αναρχικοί έχουν αναλάβει από τις προηγούμενες μέρες συγκέντρωση στη γωνία των οδών Μπότσαρη και Στουρνάρα, εκεί που πριν τέσσερα χρόνια δολοφονήθηκε ο δεκαπεντάχρονος Καλτεζάς. «*Σκοπός ήταν η εναντίωση στη γιορτή του Πολυτεχνείου και η ανάδειξη ότι οι συνθήκες που δημιούργησαν την εξέγερση του '73 υπήρχαν και στα δεκαέξι αυτά χρόνια και θα ενταθούν ακόμα περισσότερο ενόψει του 1992 (κρατική καταστολή, εργατικά ατυχήματα κ.ά.), αλλά "θάβονται" κάτω από μεγαλόπνοες διακηρύξεις για τους "ήρωες" του 1973. Με βάση αυτό το σκεπτικό αποφασίστηκε η συμμετοχή μας στην πορεία της ΕΦΕΕ σαν μπλοκ κρίνοντας επίσης ότι η σύγκρουση στη βάση ήταν αντισυναινετική παρόλη την προβληματική της (πολιτικάντικης επιδίωξης της ηγεσίας ΚΝΕ-Γράψα, λάθος στόχος)*».

«*Η πορεία οδηγήθηκε στα Προπύλαια, όπου συναντήθηκε με το μπλοκ της ΕΦΕΕ που ερχόταν απ' τη σύγκρουση στη βάση. Ήταν πολύ ενδιαφέρον που για πρώτη φορά κνίτες και αναρχικοί συναντήθηκαν μετωπικά και όχι μόνο δε συγκρούστηκαν, αλλά πορεύτηκαν από κοινού ενάντια στην καταστολή και τη συναίνεση, ο καθένας βέβαια με τα δικά του συνθήματα και τη δική του πρακτική» (από την εφημερίδα *Ενάντια*, Δεκέμβρης '89 - Γενάρης '90, σελ. 7, κείμενο αναρχικών αντιεξουσιαστών Καβάλας).*

Ο καθηγητής του αναρχικού καιροσκοπισμού

Ο καθηγητής Ρούσης, που είχε μπράβο στους αναρχικούς του Πολυτεχνείου και τους έδωσε, σε μια τηλεοπτική εκπομπή πριν 2 εβδομάδες, όλη την ιδεολογική πλατφόρμα που τους έλειπε, ολοκλήρωσε το μάθημά του με μια επίδειξη του είδους εκείνου του οππορτουνισμού και της υποκρισίας στην οποία διαπρέπει ο εξαρχειώτικος αναρχισμός.

Ούτε λίγο ούτε πολύ αυτός ο τέλειος κατηγορος της αστικής διαφθοράς ανακάλεσε μετά τη διώξή του την ουσία της παραπάνω δήλωσής του και από επαναστάτης μετατράπηκε σε κοινωνιολόγο λέγοντας ότι δεν εγκωμίασε το κάψιμο της σημαίας, αλλά το ερμήνευσε, το δικαιολόγησε κ.λπ. Έτσι, απέσπασε τη συνηγορία όλων των κατηγορών του στη διάρκεια μιας τηλεοπτικής συζήτησης στο Σκάι.

Έτσι κάνει πάντα ο εξαρχειώτικος αναρχισμός μπροστά στο δικαστήριο, αλλά και μπροστά στο λαό: Αρνείται τις πράξεις του και αποκαλύπτεται σαν πολιτικός απατεώνας του αισχίστου είδους.

Αν υπήρχε μια αξία στις λαθεμένες θέσεις του Ρούση και μια αξιοπρέπεια στη στάση του, θα ήταν μόνο αν υπερασπιζε και στο δικαστήριο το κάψιμο της σημαίας.

Η διώξη κατά Ρούση και Διαμαντόπουλου δεν ήταν φασιστική επειδή αυτοί συκοφαντήθηκαν ότι δήθεν υπερασπίσαν το κάψιμο της σημαίας,

αλλά ήταν φασιστική γιατί είχαν δικαίωμα να υπερασπίσουν το κάψιμο της σημαίας.

Εμείς είμαστε αντίθετοι με το συγκεκριμένο κάψιμο της σημαίας γιατί είχε στόχο να προβοκάρει το λαό. Αλλά ήταν μια πολιτική πράξη καταγγελίας. Ο καθένας είχε δικαίωμα να προχωρήσει σ' αυτήν δίχως να τιμωρηθεί. Ο καθηγητής Ρούσης θα έπρεπε να δώσει την πάλη στο δικαστήριο λέγοντας ότι ο νόμος που απαγορεύει το κάψιμο της σημαίας είναι αντισυνταγματικός και ότι ο νόμος που απαγορεύει να υπερασπίζει κανείς αυτό το κάψιμο είναι αντισυνταγματικός στο τετράγωνο. Ένας τέτοιος Ρούσης αξίζει μια εκτίμηση.

Όμως ο Ρούσης που μετά το "μπράβο" δηλώνει πως σέβεται τη σημαία δεν αξίζει δεκάρα.

Εκτιμάμε, λοιπόν, πολύ την αναφορά που έκανε ο Γ. Τριάντης υπερασπίζοντας την ΟΑΚΚΕ στο ζήτημα της αφίσας του Μακεδονικού, στην ίδια εκπομπή, αλλά θα πρέπει να σημειώσουμε ότι εμείς αυτή την αφίσα που κολλήσαμε την υπερασπίσαμε στα δικαστήρια κάτω από τις κατάρρες σχεδόν όλης της χώρας και από πάνω ως κάτω.

Αυτό θα έκανε κάθε έντιμος άνθρωπος ακόμα κι αν δεν ήταν κομμουνιστής. Οι διώχτες μας ήταν ίδιοι με αυτούς του Ρούση, αλλά οι διωκόμενοι διαφορετικοί.

γιας νεολαίας". Αλλά είτε στη μια είτε στην άλλη εκδοχή ποτέ

ας μιας τσίχλας. Και βέβαια επειδή το ποσό είναι τόσο μεγάλο και

ΓΑΛΛΙΑ: ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ

Η Γαλλία, σα χώρα, έχει ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό: δίνει τυπικές και ολοκληρωμένες μορφές κοινωνικών συγκρούσεων που έχουν συνήθως παγκόσμια σημασία. Η ταξική της πάλη έφερνε πάντα αντιμέτωπες τάξεις που έφταναν ως τα άκρα. Για παράδειγμα η Ολλανδία, η Αγγλία έδωσαν τις πρώτες αστικές επαναστάσεις του πλανήτη, αλλά την τυπική αστική επανάσταση την έδωσε η Γαλλία. Προλεταριακές εξεγέρσεις και επαναστάτες σε όλο το βιομηχανικό κόσμο είχαμε στη διάρκεια του περασμένου αιώνα, όμως η πιο τυπική αυτού του αιώνα ήταν η Κομμούνα του Παρισιού.

Στον επόμενο αιώνα, τον 20ό, η ζώνη των θευλλών μετακινήθηκε αρχικά στην περιφέρεια του ιμπεριαλιστικού κόσμου με τη ρώσικη επανάσταση και αργότερα στον απέραντο Τρίτο Κόσμο με την κινέζικη επανάσταση. Όμως σε ό,τι αφορούσε τις μεγάλες πολιτικές συγκρούσεις στον ίδιο το βιομηχανικό κόσμο, ο οποίος στον αιώνα μας πέρασε στα μετόπισθεν της παγκόσμιας ταξικής πάλης, πάλι η Γαλλία έπαιξε έναν ξεχωριστό ρόλο. Το '68 υπήρξε και στις ΗΠΑ και στη Γερμανία, όμως το '68 αναφοράς, το τυπικό '68, είναι ο γαλλικός Μάης.

Σ' αυτή τη χώρα προλεταριάτο, μικροαστική τάξη, αστική, μονοπωλιακή αστική τάξη, καθώς και τα διαφορετικά τους τμήματα δίνουν υποδείγματα πολιτικής συμπεριφοράς.

Σπάνια μπορεί, για παράδειγμα, να βρει κανείς προλεταριάτο με τέτοιο μαχητικό πνεύμα σε μια άλλη ιμπεριαλιστική χώρα και σπάνια τόσο διακριτές και χαρακτηριστικές πολιτικές συμπεριφορές των ξεχωριστών τμημάτων που το αποτελούν. Η εργατική τάξη, η εργατική αριστοκρατία, η κρατική υπαλληλία, η ιδιωτική υπαλληλία, όλοι εδώ παίζουν πάντα ένα σαφή ρόλο και σπάνια ενώνονται και χωρίζονται μέσα στη σύγχυση.

Αλλά δύσκολα θα μπορούσε να βρει κανείς και μια τόσο συνειδητή άρχουσα τάξη σε όλα τα τμήματά της.

Πιο μαύρο μαζικό φασιστικό ρεύμα σαν το λεπενικό, πιο σοσιαλφασιστικό και ρωσόδουλο κόμμα σαν το γαλλικό, πιο αυτοκρατορικό και υπεροπτικό κόμμα-κορμό της μεγαλοαστικής τάξης σαν το γκωλικό, πιο φιλελεύθερες και ρεφορμιστικές ουρές αυτού του κόμματος-κορμού σαν το κόμμα του Ζισκάρ και το σοσιαλιστικό κόμμα της Γαλλίας είναι πολύ δύσκολο να βρει κανείς σε άλλες ιμπεριαλιστικές χώρες.

Αυτή η εξαιρετική σαφήνεια της γαλλικής ταξικής και πολιτικής διαμάχης οδηγεί τα μάτια των ευρωπαϊκών λαών να συγκεντρώνονται πάντα στις πιο μεγάλες τους εκδηλώσεις.

Ας δούμε λοιπόν τις βασικές δυνάμεις της πολιτικής και κοινωνικής σύγκρουσης που διεξάγεται σήμερα στη Γαλλία.

ΤΡΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Αυτές στον πυρήνα τους και στο σημερινό επίπεδο ανάπτυξης της σύγκρουσης, είναι τρεις. Οι δύο από αυτές έχουν πολιτική μορφή. Πρόκειται για το γκωλικό κόμμα σα συγκεντρωμένο εκφραστή της γαλλικής μεγαλοαστικής τάξης και το σοσιαλφασιστικό Κ.Κ.Γ., κόμμα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατικής και ρωσόδουλο. Ο τρίτος παράγοντας, που είναι κοινωνικός, είναι δύο συνδικάτα του κρατικού τομέα, των σιδηροδρόμων της Γαλλίας (SNCF) και των αστικών συγκοινωνιών του Παρισιού (RATP). Γύρω από αυτόν τον τρίτο παράγοντα σχηματίζεται ένα πλατύ μέτωπο εργατών των ΔΕΚΟ και δημόσιων υπαλλήλων.

Η σύγκρουση εκδηλώθηκε, και συνεχίζει να έχει ακόμα αυτή τη μορφή, με την απόφαση των Σιράκ - Ζιπέ να χτυπήσουν τις συντάξεις των σιδηροδρομικών αυξάνοντας κυρίως τα χρόνια που χρειάζονται να δουλεύει κανείς για να δικαιούται πλήρη σύνταξη. Αυτά ήταν 32 και ο Ζιπέ ανακοίνωσε ότι θα γινόταν σταδιακά ίδια με εκείνα των εργαζομένων στο ιδιωτικό τομέα, που είναι 40 χρόνια.

Το χτύπημα στους σιδηροδρομικούς (βάζουμε μαζί και τη RATP) ήταν η πιο ακραία έκφραση του χτυπήματος που η κυβέρνηση Ζιπέ δίνει συνολικά στους εργαζόμενους στο δημόσιο αυξάνοντας εκεί τα χρόνια για την πλήρη σύνταξη όχι από τα 32 στα 40, αλλά από τα 37,5 στα 40 χρόνια.

Όμως οι σιδηροδρομικοί δεν ξεσηκώθηκαν περισσότερο από κάθε άλλο εργαζόμενο του δημόσιου μόνο επειδή η αλλαγή σε βάρος τους ήταν πελώρια σε σχέση με εκείνη των άλλων. Οι σιδηροδρομικοί μαζί με μερικές άλλες γαλλικές "ΔΕΚΟ" έχουν ξεχωριστό καθεστώς σύνταξης και ξεχωριστό ταμείο από το κοινό ταμείο όλων των υπόλοιπων εργαζομένων, που είναι η "Κοινωνική Ασφάλεια", το αντίστοιχο του δικού μας ΙΚΑ.

Οι υπόλοιποι εργαζόμενοι του δημόσιου δεν αντέδρασαν πολύ έντονα, γιατί το βήμα από τα 37,5 στα 40 χρόνια που τους ζητάει τώρα η κυβέρνηση Ζιπέ το είχαν κάνει από το '93 όλοι οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα, και από τότε αυτή η εξέλιξη φαινόταν αναπόφευκτη για όλους. Όμως για τους σιδηροδρομικούς μια τέτοια εξίσωση προς τα κάτω θα σήμαινε και μια θεσμική βύθιση.

Έτσι, λοιπόν, προχώρησαν αμέσως στην απεργία διαρκείας και η συμμετοχή τους σ' αυτήν ήταν συντριπτική. Οι σιδηροδρόμοι σε όλη τη Γαλλία και οι αστικές συγκοινωνίες στο Παρίσι πάγωσαν.

Αυτή η κοινωνική σύγκρουση κυβέρνησης - σιδηροδρομικών δεν αποτελεί ωστόσο την κύρια πολιτική αντίθεση, που είναι αυτή η οποία καθορίζει όλη τη μάχη που συνεχίζεται. Δηλαδή την αντίθεση ανάμεσα στο κατεξοχόν αντιευρωπαϊκό κόμμα, το "Κ"ΚΓ, από τη μια, με τη φιλοευρωπαϊ-

κής κατεύθυνσης κυρίαρχη μερίδα της γαλλικής αστικής τάξης, που εκφράζεται από την κυβέρνηση Ζιπέ, από την άλλη.

Αυτός που καθοδηγεί πολιτικά και συνδικαλιστικά την απεργία των σιδηροδρομικών και την απεργία κάθε άλλου συνδικάτου του δημόσιου τομέα είναι το "Κ"ΚΓ και το συνδικάτο του, η C.G.T., η οποία έχει περίπου το 50% στο συνδικάτο της SNCF και δε δυσκολεύτηκε καθόλου να πάρει την πολιτική ηγεμονία σ' αυτό. Στη συνέχεια πατώντας εκεί το "Κ"ΚΓ συγκρότησε πίσω από τους σιδηροδρομικούς ένα πολύ πιο αδύναμο στο βάθος του και στην αποφασιστικότητά του, αλλά πλατύ μέτωπο μερικών "ΔΕΚΟ", κυρίως των ταχυδρομικών, των τηλεπικοινωνιών, της "ΔΕΗ" (EDF) και μερικών τμημάτων του Δημόσιου, όπως της "Κοινωνικής Ασφάλειας", των Νοσοκομείων και των εκπαιδευτικών.

Προηγούμενα το "Κ"ΚΓ είχε αξιοποιήσει τη φοιτητική δυσφορία για τα παραφορτωμένα με φοιτητές πανεπιστήμια και τις δίχως μέλλον σπουδές στα περισσότερα και είχε καθοδηγήσει ένα μέτριας πνοής κίνημα καταλήψεων.

Αυτή είναι η πολιτική της οργάνωσης της γενικευμένης δυσφορίας όλου του γαλλικού λαού, την οποία το σοσιαλφασιστικό κόμμα της Γαλλίας συγκεντρώνει αρχικά στην απόσυρση όλου του νομοσχεδίου Ζιπέ και στη συνέχεια στην απόκρουση του ίδιου του Ζιπέ.

Μέχρι εδώ δε φαίνεται τίποτα το αμαρτωλό σ' αυτή την πολιτική. Οι σιδηροδρομικοί έχουν δικιο. Οι υπόλοιποι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν επίσης δικιο στο ζήτημα των συντάξεων. Ο Ζιπέ άδικο. Φαίνεται λοιπόν ότι οι σοσιαλφασίστες παίζουν αντικειμενικά θετικό ρόλο όταν καθοδηγούν το αντι-Ζιπέ μέτωπο. Αλλά δεν είναι έτσι. Και η βρωμιά τους αναδύεται όταν μελετήσει κανείς πιο βαθιά τα πράγματα.

"Κ"ΚΓ και ΔΕΚΟ

Καταρχήν, ολόκληρο το μέτωπο των γαλλικών "ΔΕΚΟ" είναι χρεωμένο στη συνείδηση του γαλλικού λαού με τις αλληπάλληλες απεργίες "ομηρίας των καταναλωτών", που στόχευαν πάντα αποκλειστικά στα δικά τους στενά ταξικά συμφέροντα, και μάλιστα στα συμφέροντα της συνδικαλιστικής τους γραφειοκρατίας, που ηγεμονεύεται από τη C.G.T. Όταν το 1993 ο Μπαλαντίρ πέρασε από τα 37,5 στα 40 χρόνια τα συντάξιμα χρόνια όλου του ιδιωτικού τομέα, καμιά C.G.T. και καμιά "ΔΕΚΟ" δεν αντέδρασε.

Αυτός είναι ο λόγος που το προλεταριάτο του ιδιωτικού τομέα, παρ' όλο που υποφέρει από αλληπάλληλες επιθέσεις στους μισθούς και κυρίως στο ζήτημα της ανεργίας τα τελευταία χρόνια, αρνείται να μπει στο αντι-Ζιπέ απεργιακό μέτωπο. Ειδικά ο γαλλικός λαός απεχθάνεται τους εργατοπατέρες της EDF (ΔΕΗ) για το πολλαπλάσιο από κάθε άλλο

γάλλο προλεταρικό ευνοϊκό καθεστώς τους, που κορυφώνεται με το δικαίωμα που έχουν να προσλαμβάνονται στην επιχείρηση σχεδόν αποκλειστικά οι δικοί τους συγγενείς, ακόμα και μακρινοί. Αν αυτό συνδυαστεί με τη σαδιστική χρήση του διακόπτη ηλεκτροδότησης, που βυθίζει στο σκοτάδι πόλεις και βιομηχανίες, μπορεί να υποθέσει κανείς το μέγεθος της αντίθεσης. Οι άνθρωποι της C.G.T. που ξεχνούνται να ξεσηκώσουν τους εργαζόμενους χρησιμοποιούν ένα πάγιο επιχείρημα: «Βοηθήστε τους εργαζόμενους του δημόσιου τομέα στις διεκδικήσεις τους. Αφού εσείς είναι δύσκολο να διεκδικείτε επειδή διατρέχετε τον κίνδυνο να απολυθείτε και να βρεθείτε μέσα στην απέραντη θάλασσα των ανέργων, συμπαρασταθείτε στους αγώνες του δημόσιου τομέα, που μπορεί να σπάει την εισοδηματική πολιτική». Όμως όλοι τους βλέπουν με δυσπιστία. Πραγματικά, αν ήταν ειλικρινείς, θα οργάνωναν απεργίες των ΔΕΚΟ και όταν χτυπιόταν ο ιδιωτικός τομέας και με αιτήματα του ιδιωτικού τομέα. Αυτό οι ρεβιζιονιστές δεν το έκαναν ποτέ.

Από την άλλη μεριά, δεκάδες φορές οι ίδιοι εργατοπατέρες, όπου ακριβώς και στη χώρα μας, ξεπούλησαν απεργίες των δημοσίων υπαλλήλων ή τους ξόδεψαν σε εκείνες τις κυλιόμενες 24ωρες και 48ωρες, ενώ παντού και πάντα στους χώρους δουλειάς εξυπηρετούν τα συμφέροντά της δικής τους στενής κάστας.

Αυτός είναι ο λόγος που, ενώ η δυσφορία όλου του γαλλικού λαού, και ιδιαίτερα του βιομηχανικού προλεταριάτου, είναι πελώρια ενάντια στην ανοιχτά εχθρική του αστική τάξη, δεν μπαίνει μαζικά στο απεργιακό μέτωπο.

Διαισθάνεται ότι αυτές οι απεργίες, κάτω από τη συγκεκριμένη πολιτική τους καθοδήγηση, δουλεύουν για μια μορφή αντίδρασης.

Πραγματικά, το "Κ"ΚΓ πιάνεται από τις συντάξεις, αλλά τις "ΔΕΚΟ" τις κατεβάζει όχι με κεντρικό σύνθημα τις συντάξεις, αλλά το "όχι στις ιδιωτικοποιήσεις", και με τις συνηθισμένες απάτες ότι το "ηλεκτρικό ανήκει στο λαό", "το τηλέφωνο στο λαό" κ.λπ. Η πολιτική αιχμή σ' αυτή την εκστρατεία της CGT είναι να μπει εμπόδιο στην πολιτική της απελευθέρωσης των αγορών στην ενέργεια και την επικοινωνία, που ετοιμάζονται να μπουν σε εφαρμογή από την κυβέρνηση Ζιπέ στα πλαίσια της ευρωπαϊκής πολιτικής. Το σχέδιο Ζιπέ περιλαμβάνει εκσυγχρονισμό στις ΔΕΚΟ, που τον αρνούνται οι εργατοπατέρες ακόμα και όταν δεν περιλαμβάνει ιδιωτικοποίηση, όπως στους σιδηροδρόμους. Αλλά υπάρχει και μια άλλη ισχυρή προοδευτική πλευρά στα νέα μέτρα Ζιπέ. Πρόκειται για την ενίσχυση της πολύ παθητικής "κοινωνικής ασφάλειας" όχι μόνο από τις εισφορές των ασφαλισμένων και των καπιταλιστών - εργοδοτών, αλλά από μια γενική φορολογία όλου του πληθυσμού με αναλογικά με-

γαλύτερο βάρος στα πιο ψηλά εισοδήματα. Αυτή η προοδευτική πλευρά των μέτρων ξεσηκώνει τη CGT και το σύμμαχό της, ισχυρό στην κρατική υπαλληλία F.O. (Εργατική Δύναμη), που διαμαρτύρονται ότι με αυτό τον τρόπο η "κοινωνική ασφάλεια" θα γίνει κρατική. Εδώ ο κρατικός έλεγχος δεν τους αρέσει. Το παράπονό τους προέρχεται από το γεγονός ότι σήμερα η "κοινωνική ασφάλεια" δε διοικείται απευθείας από το κράτος και την κυβέρνηση, όπως π.χ. γίνεται στη χώρα μας, αλλά από τα εργοδοτικά και εργατικά συνδικάτα. Το F.O. έχει τις πιο ισχυρές θέσεις εκεί από κάθε άλλο συνδικάτο και είναι αυτό που κάνει τώρα δίπλα στη CGT το μεγάλο θόρυβο στη δημόσια υπαλληλία και δυναμώνει σε όγκο, αλλά και σε μια αντιδραστική κατεύθυνση το υπαλληλικό κίνημα.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ F.O.

Αξίζει να σταθούμε λίγο παραπάνω στη F.O. Αυτό το συνδικάτο ιδρύθηκε το 1947 από τη γαλλική αντίδραση για να διασπάσει την επαναστατική και κάτω από πραγματική κομμουνιστική καθοδήγηση CGT. Η γραμμή που τη βοήθησε να δυναμώσει ήταν ένας υπερδεξιός δήθεν αντικομμουνιστικός και δήθεν ανεξάρτητος "ταξικός" συνδικαλισμός. Όταν στη δεκαετία του '60 η C.G.T. έγινε σοσιαλφασιστική, η F.O. μοιραία βρέθηκε να είναι λιγότερο δεξιά από αυτήν.

Ωστόσο δεν εγκατέλειψε τίποτα από την υπερσυντεχνιακή εργατοπατερίστικη ταχτική της, και τις τελευταίες δεκαετίες έγινε ισχυρότατος παράγοντας μέσα στην υπαλληλία, φορώντας ένα αναρχοσυνδικαλιστικό προσώπειο.

Έτσι, υπήρχαν όλες οι προϋποθέσεις ώστε να μπει και αυτή σταδιακά κάτω από σοσιαλφασιστικό έλεγχο, και μάλιστα με κλασικό εισοδιστικό τρόπο.

Στο έγκυρο περιοδικό *Point* της 14ης Οκτώβρη αποκαλύφθηκε ότι ο Σιράκ ήρθε σε επαφή με δύο πολιτικά και συνδικαλιστικά στελέχη με ηγετική θέση και επιρροή στη F.O. λίγο πριν ανακοινώσει τα μέτρα, τον Alexandre Hebert και τον Pierre Lambert. Ο πρώτος απ' αυτούς εμφανίζεται σαν ηγέτης αναρχοσυνδικαλιστής στη F.O., αλλά είναι μέλος του πολιτικού γραφείου του τροτσκιστικού PCI (Parti Communist Internationalist) με το ψευδώνυμο Ernest, ενώ ο δεύτερος είναι ο γραμματέας αυτής της οργάνωσης με αληθινό όνομα Pierre Bousset (*Monde*, 23 Νοέμβρη '95).

Οι αναγνώστες μας μπορούν εύκολα να κατανοήσουν τους αδελφικούς πολιτικούς δεσμούς των σοσιαλφασιστών του "Κ"ΚΓ με τους σοσιαλφασίστες εισοδιστές του πιο αντιδραστικού τμήματος του τροτσκισμού.

Δε θα μπορούσε να βρίσκεται τίποτα άλλο πίσω από την πολιτική καθοδήγηση του τελευταίου απεργιακού κύματος πέρα από τη διεθνή κνίτικη αντιευρωπαϊκή

γραμμή. Μια τέτοια γραμμή έχει όμως μέσα της το διασπασισμό, οπότε και την αδυναμία μιας μεγαλύτερης συγκέντρωσης συνδικαλιστικών δυνάμεων.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ CFDT

Αυτή η αδυναμία εκδηλώνεται από την άρνηση του πιο ισχυρού συνδικάτου, της CFDT, να ακολουθηθεί τα άλλα δύο. Η CFDT αναδείχθηκε ακριβώς στην πάλη της με το σοσιαλφασισμό, κυρίως την εποχή του Μάη του '68, και εκφράζει τις πιο αριστερές τάσεις του εργατικού ρεφορμισμού, ενώ περιλαμβάνει στις γραμμές του και ανήσυχα και πρωτοπόρα στοιχεία που αναζητούν νέες διεξόδους για το σύγχρονο εργατικό κίνημα.

Η άρνηση της CFDT να μπει σε ένα μέτωπο ενάντια στο σύνολο των μέτρων του Ζιπέ προκάλεσε τη λύσσα των σοσιαλφασιστών, που μέσα από συνδικαλιστικές φράξιες που ελέγχουν σ' αυτό το συνδικάτο επιτέθηκαν στη γραμματεία της CFDT Νικόλ Νοτά και χειροδίκησαν σε βάρος της, στήνοντας κυριολεκτικά ενέδρα στη διαδήλωση της 24ης του Οκτώβρη.

Αυτή η χειροδικία δε φαίνεται να είχε αποτέλεσμα, γιατί η Νοτά δεν έδειξε να διστάζει και η CFDT επέμεινε στη θέση της ότι από τα μέτρα Ζιπέ πρέπει να κρατηθεί η κατεύθυνση της θεσμικής μεταρρύθμισης της "Κοινωνικής Ασφάλειας" και το εργατικό κίνημα να αντισταθεί μόνο στην παράταση των συντάξιμων χρόνων. Μια τέτοια τοποθέτηση όμως του ζητήματος και ένα τέτοιο αίτημα "χαλάει τη μανέστρα" των σοσιαλφασιστών, που θέλουν απόσυρση του συνόλου του νομοσχεδίου. Άρα αυτοί είναι υποχρεωμένοι να κλιμακώσουν παρασύροντας όσο πιο πολλούς εργαζόμενους και συνδικάτα μπορούν στη δικιά τους γραμμή και φτιάχνοντας πολιτικούς συσχετισμούς στους δρόμους και στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο. Στο βάθος βρίσκονται σε ένα τέτοιο σημείο, ώστε για να προκαλέσουν μια ανάφλεξη στη βάση πρέπει να προκαλέσουν πρώτα μια πολιτική κρίση στην κορυφή, δηλαδή μια διάσπαση της ισχυρής ως τα σήμερα κυβερνητικής πλειοψηφίας. Αν αυτή γεμίσει ρήγματα, τότε ίσως πιστέψουν η υπαλληλία και οι εργάτες του ιδιωτικού τομέα ότι μπορούν να κερδίσουν κάτι ακολουθώντας τους σοσιαλφασίστες.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΜΕΤΩΠΑ

Μέχρι στιγμής λοιπόν τα πολιτικά μέτωπα έχουν ως εξής: Το "Κ"ΚΓ σέρνει στη μάχη το σοσιαλιστικό κόμμα, που θα υπέγραφε μέχρι κεραίας τα μέτρα Ζιπέ, αλλά ψάχνει οππορτουμιστικά να βρει μια ευκαιρία να ταπεινώσει τον αντίπαλο συνασπισμό. Όμως, αφού το σοσιαλιστικό κόμμα μένει δίχως την CFDT, δεν μπορεί να πείσει τον κόσμο του στα συνδικάτα. Από την άλλη αρνείται να καλέσει σε επέκταση των απεργιών, γιατί ξέρει ότι, αν συμβεί αυτό, θα τσακιστεί και η δικιά του ευρωπαϊκή πολιτική. Γιατί όλοι ξέρουν πως πίσω από τα μέτρα βρίσκεται η πολιτική της σύγκλισης των ευρωπαϊκών οικονομιών με στόχο το ενιαίο νόμισμα.

Σύγκλιση με πελώρια ελλείμματα στον προϋπολογισμό δε γίνεται, και ο ένας τρόπος που γίνεται αυτό είναι για όλες τις αστικές τάξεις το χτύπημα των συντάξεων και της περίθαλψης. Όμως, αντίθετα από αυτό που λένε οι ρωσόδουλοι σε όλη την Ευρώπη, δεν είναι η σύγκλιση που προκαλεί αυτό το χτύπημα. Αυτό το χτύπημα προέρχεται από τις αδήριτες οικονομικές αναγκαιότητες της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής αγοράς. Εκείνο που οφείλεται στη σύγκλιση είναι μόνο ότι αυτό το χτύπημα πρέπει να έχει ολοκληρωθεί μέχρι το 1999. Αν η Γαλλία αποτύχει σ' αυτό το χρονικό στόχο, το κοινό ευρωπαϊκό νόμισμα θα πεταχτεί στο καλάθι των αχρήστων και μαζί με αυτό ο μόνος πολιτικός στόχος που ενώνει σήμερα τη θρυσματισμένη Ευρώπη.

Γι' αυτό το "Κ"ΚΓ ελπίζει ότι με αυτή την πάλη του θα σύρει πίσω του όλο το αντιευρωπαϊκό

πόλοιο υπαλληλία και να επιμείνουν στη γενική μεταρρύθμιση της "κοινωνικής ασφάλειας", ώστε να αποπλίσουν την αιχμή του δόρατος του απεργιακού κινήματος που χρησιμοποιούν σαν όχημα της πολιτικής τους οι σοσιαλφασίστες.

Γι' αυτό αυτοί όχι μόνο δεν κεντράρουν τώρα στις συντάξεις, αλλά απαντάνε με κλιμάκωση και απόπειρα για "γενική απεργία", δηλαδή επέκταση των απεργιών στον ιδιωτικό τομέα αρχίζοντας από τις 7 του Δεκέμβρη, ενώ κλιμακώνουν σε επίπεδο διαδηλώσεων. Σε αυτά τα πλαίσια χρησιμοποιούν και τους αναρχοφασίστες (οι Γάλλοι τους λένε casseurs - σπασίματιες), για να φτιάξουν ατμόσφαιρα φωτιάς, ενώ πάντα επίσημα τους καταγγέλλουν.

Το άρθρο αυτό γράφεται στις 7 του Δεκέμβρη και δεν ξέρουμε αν οι σοσιαλφασίστες θα πετύχουν στην κλιμάκωσή τους. Πάντως αυτές οι πραξικοπηματικές φωτιές

των γάλλων φοιτητών. Σαν αντίπαλος είναι τόσο εύκολος, που η κυβέρνηση Ζιπέ τους έδωσε σχεδόν ό,τι ζητούσαν, ενώ αυτοί συνέχισαν στο όνομα του κοινού κνίτικου "εργατοφοιτητικού" ετερόκλητου μετώπου όλων των δυσχερημένων.

Συνοψίζοντας την κατάσταση μπορούμε να πούμε ότι ο "γαλλικός Δεκέμβρης", όπως βιάζονται να τον χαρακτηρίσουν όσο λαθεμένα φαντάζονται ότι μπορεί να εξελιχθεί σ' ένα νέο γαλλικό Μάη, είναι ένα κίνημα με δύο πλευρές: Η μία είναι η δίκαιη πλευρά του ταξικού αγώνα των σιδηροδρομικών και των υπαλλήλων για δίκαια ταξικά αιτήματα, και η άλλη η άδικη πλευρά της πολιτικής καθοδήγησης αυτού του αγώνα από το σοσιαλφασισμό, τον εργατοπατερισμό και το ρωσόφιλο αντιευρωπαϊσμό.

Αυτή η φαινομική συνύπαρξη των δύο αντιφαντικών παραγόντων είναι στο βάθος κυριαρχία του γενικού πολιτικού παράγοντα πάνω στον ειδικό κοινωνικό παράγοντα. Τον τόνο στο "γαλλικό Δεκέμβρη" δεν τον δίνουν οι σιδηροδρομικοί, αλλά οι "κνίτες" της CGT και του "Κ"ΚΓ.

Έτσι, η νίκη τους μπορεί να είναι νίκη του εργατικού κινήματος μόνο αν οι σιδηροδρομικοί συνεχίσουν σε αγώνα μόνο πάνω στις συντάξεις και αρνηθούν το σχέδιο Ζιπέ μόνο σε αυτό το επίπεδο. Αν οι σιδηροδρομικοί πάνε ως το τέλος με τους "κνίτες" και

υιοθετήσουν τη γραφειοκρατική, αντιαναπτυξιακή και αντιευρωπαϊκή τους γραμμή, θα μείνουν απομονωμένοι από το γαλλικό λαό.

Ήδη τα γκάλοπ (5 Δεκέμβρη) δίνουν αντίθετο το λαό στην απεργία τους, με 51% κατά 40% υπέρ, όπως σε κάθε απεργία που γίνεται δίχως να παίρνει υπόψη της την παλιά χρυσή αρχή της τρίτης Διεθνούς για την απεργιακή μάχη στην κοινή ωφέλεια: "Μια απεργία στην κοινή ωφέλεια πρέπει να έχει πείσει τη μεγάλη εργατική μάζα ότι είναι απεργία για τα δικά της συμφέροντα".

Αντίθετα, οι απεργίες που καθοδηγεί ο σοσιαλφασισμός στην κοινή ωφέλεια είναι απεργίες για τα ιδιαίτερα συμφέροντα μιας μειοψηφίας της εργατικής τάξης που χρησιμοποιεί τα μέσα παραγωγής σαν όπλο βίας και ομηρίας σε βάρος της πλατιάς μάζας της τάξης.

Οι παρισινοί προλετάριοι που ξεθεώνονται στο περπάτημα πολλών ωρών κάθε μέρα δεν πρόκειται να μετατρέψουν το Δεκέμβρη του '95 σε νέο Μάη, αν δεν πειστούν στην πράξη ότι το κίνημα των σιδηροδρομικών είναι πολιτικά και ιδεολογικά δικό τους. Στην αντίθετη περίπτωση αυτό το κίνημα πρόκειται να παίξει έναν αντιδραστικό ρόλο σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Όμως κανένα τμήμα του γαλλικού προλεταριάτου δεν έχει ποτέ μέχρι τώρα με τα κινήματά του υπηρετήσει την ευρωπαϊκή αντίδραση.

Ανακοίνωση της ΚΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ

Η Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ καλεί σε πανοργανωτική οικονομική εξέγερση. Στόχος αυτής της καμπάνιας είναι: α) Η ενίσχυση του ταμείου επαγγελματιών στελεχών της οργάνωσης και β) η εξασφάλιση υλικοτεχνικής υποδομής για την αυτόνομη έκδοση της εφημερίδας.

Η επιτυχία της οικονομικής καμπάνιας, που σημαίνει την εξασφάλιση των δύο παραπάνω στόχων, αποτελεί ένα κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Γιατί έτσι εξασφαλίζεται στη βάση των αποφάσεων της Συνδιάσκεψης η ανώτερη, ποιοτικά, λειτουργία της οργάνωσης.

Σ' αυτή τη φάση των έντονων

πολιτικών εξελίξεων το δυναμικό της ΟΑΚΚΕ είναι η καλύτερη εγγύηση για το προχώρημα του δημοκρατικού μετώπου ενάντια στο σοσιαλφασιστικό μεσαίωνα. Ταυτόχρονα όμως είναι και το καθοριστικό για το ξεκαθάρισμα της πολιτικοϊδεολογικής πάλης με τον οππορτουμισμό για τη συγκρότηση του νέου κομμουνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης.

Η Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ καλεί όλα τα μέλη της οργάνωσης, τους φίλους, κάθε πολιτική επιρροή του κινήματός μας να προσφέρουν με ενθουσιασμό την οικονομική τους ενίσχυση για την κάλυψη του στόχου.

στρατόπεδο της γαλλικής αστικής τάξης. Δεν είναι τυχαίο ότι ήδη πέτυχε ένα ρήγμα τέτοιας φύσης στην καρδιά του γκωλικού στρατοπέδου: Ο ηγέτης του αντιμαστριχ μετώπου Σεγκέν, πρόεδρος της βουλής και τρίτος στο R.P.R. μετά το Σιράκ και το Ζιπέ, τάχθηκε στο πλευρό των απεργών σιδηροδρομικών.

Ίδια ακριβώς είναι και η γραμμή του σοσιαλφασίστα αντιευρωπαϊκού Σεβενεμάν στα πλαίσια του σοσιαλιστικού χώρου, ενώ ο φασίστας αντιευρωπαίος Λεπέν δε φτάνει μέχρι την υποστήριξη των απεργών, αλλά στρέφει τα κύρια πυρά του στην "αντιλαϊκή πολιτική Ζιπέ".

Όμως τα ρήγματα δεν έχουν μεγαλώσει τόσο, ώστε ο Σεγκέν να χτυπήσει ανοιχτά το Ζιπέ, ούτε οι φιλελεύθεροι (Μπαλαντίρ και Σιράκ) του κυβερνητικού συνασπισμού αισθάνονται τόση ανασφάλεια, ώστε να εγκαταλείψουν τους συμμάχους τους.

Αυτή η σταθερή, αλλά επικίνδυνη για τους γκωλικούς κατάσταση τους οδήγησε σε μια πρώτη μεγάλη υποχώρηση, δηλαδή στο να ανακαλέσουν τη θέση για τα 40 χρόνια στις συντάξεις και στους σιδηροδρομικούς και την υ-

του '95 δεν έχουν καμιά σχέση με τις φωτιές του Μάη του '68. Εκεί ήταν μπροστά η επαναστατική νεολαία των φοιτητών και των εργατών σ' ένα κίνημα που συγκρούστηκε με τους μηχανισμούς βίας του γαλλικού κράτους, επειδή αυτοί οι μηχανισμοί άσκησαν απρόκλητη φασιστική βία σ' ένα κίνημα επαναστατικό. Αλλά ο Μάης συγκρούστηκε βαθιά ιδεολογικά με τον εργατοπατερισμό, ενώ τώρα ο εργατοπατερισμός καθοδηγεί με την ακρίβεια ενός κομπιούτερ ένα εργατικό κίνημα δίχως επαναστατική γραμμή και, κυρίως, δίχως να 'χει δίπλα του το φοιτητικό ριζοσπαστισμό.

Το σημερινό γαλλικό φοιτητικό κίνημα είναι το αντίστροφο του Μάη του '68. Είναι γεμάτο με τα ποσοτικά αιτήματα του φοιτητικού ρεφορμισμού, στα οποία διαπρέπουν πάντα οι παγκόσμιοι κνίτες, δηλαδή με τα: "λεφτά για την παιδεία", "υλικοτεχνική υποδομή", "πρόσληψη νέου προσωπικού" κ.λπ. Όλα αυτά δεν έχουν σχέση με το γεμάτο μελλοντικούς ανέργους σάπιο και γραφειοκρατικοποιημένο πανεπιστήμιο της Γαλλίας και καμιά σχέση με τις βαθύτερες πολιτικές και ιδεολογικές ανησυχίες και αναζητήσεις

Ο ΘΥΡΕΟΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο περίφημος "θυρέος", το έμβλημα του δημάρχου Αβραμόπουλου, έκανε μαζικά την εμφάνισή του στην επέτειο της 28ης Οκτωβρίου. Πάνω σε κάθε κολώνα δίπλα στην ελληνική σημαία στήθηκε και η αντίστοιχη με το θυρέο. Από τότε εγκαταστάθηκε στην Αθήνα πάνω σε κάθε δημόσιο κτίριο, και κυρίως στα δημοτικά κτίρια, π.χ. Πνευματικό Κέντρο Αθήνας, στην Ακαδημία, μια τεράστια σημαία.

Ο θυρέος (ο σταυρός με το κεφάλι της θεάς Αθηνάς σε μπλε φόντο που περικλείεται εξωτερικά με χρώμα κόκκινο) είναι το σύμβολο του "ορθόδοξου φασισμού". Ο ρωσόφιλος Αβραμόπουλος θέλει να μετατρέψει την Αθήνα "στην πρώτη ορθόδοξη πρωτεύουσα της Ευρώπης" και προετοιμάζει συστηματικά και μεθοδικά τη συγκρότηση ενός δημοτικού στρατού που θα ασκήσει φασιστική βία πάνω στο λαό της πόλης, με πρόσχημα την καθαριότητα και την τάξη.

Αντιγράφουμε από συνέντευξη του Αβραμόπουλου στο περιοδικό ΜΕΝ, Νοέμβρης

1995: «Λίγο πριν συναντηθούμε απόψε, έδινα την οδηγία στο γραφείο Τύπου να δημοσιοποιεί καθημερινά τα ονόματα των παραβατών που συλλαμβάνονται από τα συνεργεία της δημοτικής αστυνομίας. Καθημερινά, ώστε να ελέγχεται η δέσμευσή μας ότι το μέτρο της αστυνόμευσης της καθαριότητας δεν είναι ένα ακόμη μέτρο που εξαγγέλθηκε για να ατονήσει. Η δημοτική αστυνομία οργανώνεται. Εξοπλίζεται με αυτοκίνητα και μοτοσικλέτες. Θα την ονομάσουμε "Δημοτική Υπηρεσία Περιβάλλοντος" και η παρουσία της θα γίνει αισθητή. Θα είναι σκληρή και αντικειμενική».

Γι' αυτό δούλεψε για καιρό το θυρέο πριν τον εγκαταστήσει πάνω απ' την Αθήνα. Ο θυρέος είναι το σύμβολο και η ισχύς του φασισμού και του στρατού του. Αυτό το σύμβολο, όπως και οι φορείς του, είναι προορισμένοι να καταστραφούν και να τσακιστούν απ' το λαό της Αθήνας, όταν αποκαλυφτεί πλατιά η αντιδραστική τους φύση.

Τα μεταλλεία στη Χαλκιδική πρέπει να λειτουργήσουν

Είχαμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* ένα μικρό σχόλιο για την αντίδραση των Κοινοτήτων του Στρυμονικού κόλπου στην κατασκευή ενός εργοστασίου χρυσού στην Ολυμπιάδα της Χαλκιδικής, με το επιχείρημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος και της μειωμένης, κατά συνέπεια, τουριστικής κίνησης.

Θα δείξουμε σ' αυτό το άρθρο μας ότι, όπως και σε κάθε παρόμοια περίπτωση, η γραμμή των κάθε λογής "κνιτών" ή οικολόγων στηρίζεται στο ψέμα και την απάτη και βρίσκει έδαφος στην άγνοια που έχει ο λαός, από τη μια, και στη θέλησή του να ζει σ' ένα καθαρό περιβάλλον, από την άλλη. Αυτοί οι περίφημοι περιβαλλοντικοί λόγοι και περιβαλλοντικές επιπτώσεις έχουν γίνει το ισχυρότερο όπλο υπονόμευσης της βιομηχανίας της χώρας, αλλά και κάθε επένδυσης που πρόκειται να γίνει. Όλοι αυτοί λειτουργούν σαν το χαλάζι που ρίχνει τα άνθη των δέντρων καταγής πριν προλάβουν να γίνουν καρπός ή τους ίδιους τους μικρούς καρπούς. Τα στοιχεία (αριθμητικά ή άλλα) που θα χρησιμοποιήσουμε είναι παρμένα από τον *Οικονομικό Ταχυδρόμο* στις 30 Νοέμβρη 1995 και το άρθρο του Μ. Αρβανιτίδη, διευθυντή του ΙΓΜΕ Θεσσαλονίκης.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ

Στα μεταλλεία της Χαλκιδικής υπάρχουν ορυκτά που περιέχουν πολλά είδη μετάλλων. Αυτό καθόρισε τη συνεχή λειτουργία τους μέχρι σήμερα, αφού κάθε φορά προσαρμόζαν την παραγωγή τους σύμφωνα με τις απαιτήσεις της αγοράς. Υπάρχουν τρία μεταλλεία εξόρυξης μικτών θειούχων μεταλλευμάτων στο Μαντέμι Λάκκο, στις Μαύρες Πέτρες και στην Ολυμπιάδα. Στις εγκαταστάσεις κατεργασίας του μεταλλεύματος στο Στρατόνι και στην Ολυμπιάδα παράγονται εμπλουτίσματα θειούχου μολύβδου, θειούχου ψευδαργύρου και χρυσούχου σιδηροπυρίτη. Τα δύο πρώτα προϊόντα εξάγονται σε μεταλλουργικές μονάδες του εξωτερικού, ενώ το τρίτο αποτίθεται σε σωρούς στην περιοχή του μεταλλείου Ολυμπιάδας. Τα τελευταία χρόνια, λόγω της κατακόρυφης πτώσης των τιμών μολύβδου και ψευδαργύρου στην παγκόσμια αγορά (εξαιτίας της εισόδου σ' αυτήν των ανατολικών χωρών), τα Μεταλλεία Κασσάνδρας περιήλθαν σε βαθιά οικονομική κρίση. Έτσι, μπροστά τους έμπαινε το ίδιο ακριβώς αμείλικτο ερώτημα που είχαν αντιμετωπίσει μια σειρά μεγάλες παραγωγικές μονάδες της χώρας: Ή θα εκσυγχρονιστούν, προσαρμοζόμενες στις σύγχρονες απαιτήσεις της αγοράς, ή θα έκλειναν. Αυτό ακριβώς αντιμετώπισαν τα ορυχεία στο Μαντούδι, αλλά δεν ανταποκρίθηκαν και έκλεισαν, με αποτέλεσμα τον τραγικό μαρasmus της βόρειας Εύβοιας. Η απάντηση για τα Μεταλλεία Κασσάνδρας

ήταν η αξιοποίηση του χρυσούχου σιδηροπυρίτη και η ανάπτυξη μεταλλουργίας χρυσού. Χωρίς αυτήν κάθε μεταλλευτική δραστηριότητα δεν είναι οικονομικά βιώσιμη. Με βάση την κρίση που ξέσπασε, από το 1989 ξεκινά η διαδικασία πώλησης των Μεταλλείων. Σήμερα αυτά λειτουργούν υπό καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης από την Εθνική Κεφαλαίου κοστίζοντας στο Δημόσιο 300 εκατομμύρια δρχ. το μήνα. Στο διεθνή διαγωνισμό που έκανε το Υπουργείο Βιομηχανίας και ολοκληρώθηκε πριν 6 περίπου μήνες πλειοδότησε η Καναδική Μεταλλευτική Εταιρεία TVX - GOLD.

Σύμφωνα με κοιτασματολογικές μελέτες, τα αποθέματα των μεταλλείων Ολυμπιάδας ανέρχονται σε 14 εκατ. τόνους, ενώ υπάρχει ακόμη ένα χρυσοφόρο απόθεμα 260.000 τόνων συμπυκνώματος πυρίτη - αρσενοπυρίτη, που αποτελεί προϊόν προηγούμενων χρόνων εκμετάλλευσης. Το συνολικό μεταλλικό περιεχόμενο των παραπάνω είναι: 510.000 τόνοι μολύβδου, 680.000 τόνοι ψευδαργύρου, 390.000 τόν. χαλκού, 100 τόν. χρυσού (πάνω από 3 εκατομ. ουγγιές) και 1700 τόν. αργύρου. Σύμφωνα πάλι με έρευνα του ΙΓΜΕ (Ινστιτούτου Γεωλογικών και Μεταλλευτικών Ερευνών), που χρηματοδοτήθηκε και από την Ευρωπαϊκή Ένωση, στην ευρύτερη περιοχή της Β.Α. Χαλκιδικής υπάρχουν 2-3 εκατ. τόνοι εκμεταλλεύσιμου μαγγανιούχου μεταλλεύματος που περιέχει 1,5 γραμμάρια/τόνο χρυσό και 72 εκατ. τόν. χαλκούχου μεταλλεύματος. Το δεύτερο μέταλλευμα περιέχει περίπου 50 τόνους χρυσού. Για την κατεργασία των μεταλλευμάτων επιλέχτηκε η μέθοδος της υδατικής οξειδωσης υπό πίεση, που έχει βρει εφαρμογές και σε μια σειρά χώρες όπως ΗΠΑ, Καναδά, Βραζιλία κ.λπ. Μετά τον απαραίτητο εκσυγχρονισμό και τη σταδιακή ανάπτυξη του μεταλλείου Ολυμπιάδας η παραγωγή, εκτός των υπολοίπων μετάλλων, θα είναι 5000 κιλά χρυσού και 400 κιλά αργύρου το χρόνο. Η διαδικασία της παραγωγής προβλέπεται να ολοκληρωθεί σε 4-5 χρόνια, οπότε η εισροή συναλλάγματος μόνο από τις πωλήσεις χρυσού θα είναι πάνω από 16 δισεκ. το χρόνο, και αυτό για τουλάχιστον 15-20 χρόνια διαρκούς λειτουργίας.

Τα οικονομικά οφέλη από τη βιομηχανία αυτή, πέρα από το συνάλλαγμα, θα είναι η απόκτηση τεχνογνωσίας για ανάλογες μεταλλευτικές εκμεταλλεύσεις στην Ελλάδα, η ανάπτυξη μιας σειράς άλλων κλάδων που σχετίζονται με τη λειτουργία της βιομηχανικής μονάδας και -το κυριότερο- θα απασχολούνται εκατοντάδες οικογένειες και η γύρω περιοχή θα ζήσει, αντί να πεθάνει, όπως οδηγείται σήμερα με τη μη λειτουργία των μεταλλείων.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Λίγα για τις αντιδράσεις των

κοινοτήτων για τη μόλυνση του περιβάλλοντος μετά την απόφαση για την ίδρυση της Μεταλλουργίας χρυσού και την εκχώρηση του δικαιώματος αυτού στην καναδική εταιρεία, όταν δηλαδή μπήκε το δίλημμα ή εκσυγχρονισμός με χρυσό ή κλείσιμο.

Οι ισχυρισμοί των κοινοτήτων ήταν α) η τοξική ρύπανση του οικολογικού συστήματος, και κυρίως των νερών της περιοχής, β) η επιδείνωση των περιβαλλοντικών επιπτώσεων με την έναρξη της λειτουργίας του εργοστασίου χρυσού, γ) οι καταστροφικές διαβρωτικές αλλοιώσεις στα αρχαιολογικά μνημεία της περιοχής και δ) οι επιπτώσεις στον τουρισμό.

Καταρχήν, οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις θα έπρεπε να ήταν εμφανείς σήμερα, αφού το υπέδαφος της Β.Α. Χαλκιδικής, και ειδικότερα της Ολυμπιάδας, φιλοξενεί τα τελευταία 20 εκατομμύρια χρόνια θειούχα μεταλλεύματα που περιέχουν μολύβδο, αρσενικό, μαγγάνιο και κάδμιο. Επίσης, πάνω από 2000 χρόνια γίνεται συστηματική μεταλλευτική δραστηριότητα στην περιοχή. Σύμφωνα με υδρογεωλογική - υδροχημική μελέτη που έκανε το ΙΓΜΕ στην περιοχή των μεταλλείων, διαπιστώσε ότι οι περιεκτικότητες του αρσενικού και άλλων τοξικών μετάλλων στο πόσιμο και θαλασσινό νερό είναι εξαιρετικά χαμηλότερες των ανώτατων επιτρεπτόν ορίων. Οι αυξημένες περιεκτικότητες τοξικών μετάλλων στα νερά των μεταλλείων που εκβάλλουν επιφανειακά στο ρέμα Μαυρόλακκας δεν επηρεάζουν τα νερά που υδροδοτούν την Ολυμπιάδα, γιατί ανήκουν σε διαφορετική υδρογεωλογική λεκάνη και δεν υπάρχουν υδραυλική επικοινωνία μεταξύ τους. Ακόμη, τα νερά του μεταλλείου Ολυμπιάδας έχουν αλκαλικό χαρακτήρα, και αυτό ελέγχει και περιορίζει τη δυνατότητά τους να αλλοιώσουν χημικά το μέταλλευμα και να μεταφέρουν τοξικά μέταλλα.

Αντίθετα, στο Στρατόνι ο όξινος χαρακτήρας των νερών των μεταλλείων δημιουργεί τις προϋποθέσεις και ευθύνεται για τις αυξημένες περιεκτικότητες θειικών ιόντων στο πόσιμο νερό. Ήδη η καναδική εταιρεία σε συνεργασία με το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο μελετά το πρόβλημα και το ΕΜΠ έχει αναπτύξει μέθοδο πρόληψης και αντιμετώπισης των τοξικών αποβλήτων με ιδιαίτερα θετικά αποτελέσματα.

Από την άλλη μεριά, η υδρομεταλλουργική μέθοδος της υδατικής οξειδωσης υπό πίεση, πάνω στην οποία βασίζεται η λειτουργία του εργοστασίου χρυσού, παρουσιάζει περιβαλλοντική προστασία, αφού η όλη διαδικασία γίνεται σε αυτόκλειστο σύστημα, το οποίο δεν παράγει αέρια ή υγρά απόβλητα. Τα όξινα και αρσενικούχνα υγρά εξουδετερώνονται κατάλληλα παράγοντας τελικά στερεό απόβλητο γύψο. Αυτός θα αποθεθεί στις εξορυγμένες

στοές του μεταλλείου. Η επιλογή των χώρων απόθεσης σε συνδυασμό με τον αλκαλικό χαρακτήρα των νερών μειώνουν έως εκμηδενίζουν την πιθανότητα χημικής αλλοίωσης των στερεών αποβλήτων και την απόπλυση τοξικών μετάλλων.

Παραπέρα, η εγκατάσταση του εργοστασίου χρυσού θα λειτουργήσει και σαν απορροπαντής της περιοχής, αφού θα κατεργαστεί το υπάρχον συμπύκνωμα πυρίτη-αρσενοπυρίτη παράγοντας χρυσό και αδρανοποιώντας το περιεχόμενο αρσενικό. Η παραμονή του συμπυκνώματος στην επιφάνεια αποτελεί ρυπογόνο εστία τοξικών μετάλλων λόγω της ανεξέλεγκτης οξειδωσής του. Ακόμη, η λειτουργία της μεταλλουργίας χρυσού σε άλλο χώρο από αυτόν κοντά στο εργοστάσιο εμπλουτισμού, πέρα από τα οικονομικά μειονεκτήματα, θα δημιουργήσει και σοβαρά περιβαλλοντικά προβλήματα. Διότι η μεταφορά και διακίνηση του μεταλλεύματος σημαίνει ανεξέλε-

γκτη διάχυση σκόνης μεταλλεύματος στο περιβάλλον φυσικό σύστημα, οικισμούς και αρχαιολογικά μνημεία.

Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι η λειτουργία του εργοστασίου χρυσού είναι αναγκαία και πρέπει να ξεκινήσει το συντομότερο. Οι λόγοι προστασίας του περιβάλλοντος που προβάλλονται από τους διάφορους "οικολόγους" δεν έχουν επιστημονική τεκμηρίωση και η μόλυνση που δημιουργείται σ' ένα σημείο είναι θέμα υλοποίησης της δέσμευσης της εταιρείας, αλλά και ελέγχου των ιδίων των εργαζομένων σε αυτήν. Πρέπει κάθε δημοκράτης, κάθε άνθρωπος που θέλει την προκοπή και την ανάπτυξη αυτού του τόπου να αντισταθεί στους κάθε λογής "κνίτες" και οικολόγους που εμποδίζουν τη δημιουργία βιομηχανικών μονάδων, κύρια στην επαρχία, ή κλείνουν τις ήδη υπάρχουσες δημιουργώντας στρατιές ανέργων και φιμώνοντας τη χώρα από τη βιομηχανία της.

Αστυνομικές σχολές αντί για εργοστάσια

Εκεί που μπορεί κανείς να διαπιστώσει με ακρίβεια το χαρακτήρα της αστικής τάξης της χώρας του είναι στη στάση της απέναντι στις μειονότητες, για διάφορους λόγους, ζουν στο κράτος "της". Ο προοδευτικός ή αντιδραστικός χαρακτήρας αυτής της τάξης φαίνεται ακριβώς από το γεγονός αν αυτή συμπεριφέρεται απέναντι στους ανθρώπους που ανήκουν σε διαφορετικό έθνος από αυτό που ανήκει αυτή με τον ίδιο τρόπο που συμπεριφέρεται και απέναντι στους πολίτες του "δικού" της έθνους. Στο ζήτημα αυτό η ελληνική αστική τάξη έχει να επιδείξει έναν εξαιρετικά άθλιο, αντιδραστικό και φασιστικό χαρακτήρα. Η καταπίεση των μειονοτήτων που ζουν στην Ελλάδα έχει σαν αφετηρία το απαράδεκτο γεγονός της άρνησης της ύπαρξής τους ως εθνικών μειονοτήτων.

Αυτό ισχύει τόσο για τα εθνικά Μακεδόνες όσο και για τους Τούρκους που ζουν στη Θράκη. Πέρα από αυτό, ο αποκλεισμός τους από διάφορα αξιώματα και θέσεις στο δημόσιο τομέα, καθώς και η έλλειψη στοιχειωδών δικαιωμάτων που απολαμβάνουν οι υπόλοιποι έλληνες πολίτες είναι μόνιμο φαινόμενο. Ιδιαίτερα στους Τούρκους της Θράκης, που κατοικούν σε συμπαγείς πληθυσμούς σε μεγάλες περιοχές, η καταπίεση και η υποβάθμιση της περιοχής τους είναι ακόμη εντονότερη. Μόλις πρόσφατα και κάτω από την πίεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο υπουργός Άμυνας Αρσένης κατάρχησε τις μπάρες που α-

πέκλειαν κάθε δίοδο από και προς τα τούρκικα χωριά από τη δύση μέχρι την ανατολή του ήλιου.

Αντί λοιπόν η αστική τάξη να προχωρά στην οικονομική ανάπτυξη της περιοχής κτιζοντας εργοστάσια και βιομηχανίες, όπου θα δουλεύουν όλοι ανεξάρτητα από εθνικότητα, πρόσφατα εξαγγέλλει και ξεκινά άμεσα τη δημιουργία τριών αστυνομικών σχολών, μιας σε κάθε νομό της Θράκης. Η αρχική σκέψη για την εκεί εγκατάστασή τους ανήκει στον ορθοδοξοφασίστα Παπαθεμελή, που επέβαλε αυτή την άποψη επικαλούμενος "εθνικούς λόγους". Ο αντικαταστάτης του Βαλυράκης χαρακτήρισε την απόφαση αυτή ως την πλέον σημαντική για το μέλλον της Θράκης, από στρατηγικής άποψης. Σε δύο - τρία χρόνια, όταν θα λειτουργούν πλήρως οι σχολές της αστυνομικής ακαδημίας, θα φοιτούν συνολικά 3.000 υποψήφιοι αστυφύλακες σε μόνιμη βάση, αξιοποιήσιμοι και στρατιωτικά ανά πάσα στιγμή. Όπως δήλωσε ο ίδιος στην Ξάνθη, «είμαστε σε επίθεση στη Θράκη, δεν είμαστε σε άμυνα».

Εδώ ακριβώς συμπυκνώνονται οι προθέσεις και οι στόχοι της ελληνικής αστικής τάξης. Ο κύριος εχθρός της χώρας θεωρείται η Τουρκία και εμείς πρέπει να είμαστε έτοιμοι ανά πάσα στιγμή για επίθεση, σύμφωνα με το Βαλυράκη. Και επειδή φοβούνται ότι κάποια στιγμή οι Τούρκοι της μειονότητας θα εξεγερθούν προ-

Συμβούλιο Απόδημου Ελληνισμού Η ΝΕΑ "ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ" ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Για πρώτη φορά έχουμε συνέδριο, χαρακτηρίζεται μάλιστα ιδρυτικό, του "αποδήμου ελληνισμού".

Πρέπει να δούμε τη χρονική στιγμή και την πολιτική γραμμή που ακολουθεί το ρωσοσοβινιστικό μέτωπο στην Ελλάδα, για να κατανοήσουμε το λόγο και το ρόλο που ετοιμάζουν Ρωσία και Ελλάδα για τους απανταχού του κόσμου Έλληνες.

Πρώτα-πρώτα, εδώ και λίγα χρόνια το ΠΑΣΟΚ (Παπανδρέου) διαμόρφωσε την πολιτική πλατφόρμα περί Ελληνισμού, που έχει σα βασικούς στόχους:

α) Την αναστήλωση της Μεγάλης Ιδέας, δηλαδή Ελλάδα-Κύπρος-Έλληνες της Αλβανίας-Έλληνες της Τουρκίας και από κοντά Έλληνες της Αμερικής, του Καναδά, της Γερμανίας και γενικά της Ευρώπης, της Αυστραλίας κ.λπ. σε οργανωμένη βάση κάτω από την μπαγκέτα του Υπουργείου Εξωτερικών.

β) Τη διαμόρφωση πραχτόρων και υποχρημάτων εθνικών κινημάτων σε διάφορα μέρη του κόσμου, αλλά ειδικά στις ΗΠΑ, με σκοπό να πλευροκοπήσουν την πολιτική ηγεσία για λογαριασμό της ρωσικής παγκόσμιας στρατηγικής.

Στο σημείο αυτό πρέπει να δούμε

με τη δυνατότητα των Ελλήνων της διασποράς και τις προθέσεις τους.

Οι Έλληνες πριν πολλά χρόνια αποτελούσαν κοινότητες σε διάφορα μέρη με βάση τον κοσμοπολιτισμό του εφοπλιστικού, αλλά και του εμπορομεσιτικού κεφαλαίου, και στη συνέχεια ενσωματώθηκαν μεγάλες φουρνιές μεταναστών, λόγω της φτώχειας ιδιαίτερα της υπαίθρου, στην Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία και τη Γερμανία πριν και μετά τον πόλεμο, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν ισχυρές ελληνικές εθνικές μειονότητες στις παραπάνω χώρες.

Αυτές οι μειονότητες αναπτύχθηκαν, διασταυρώθηκαν και ενσωματώθηκαν στις παραπάνω κοινωνίες.

Είναι χαρακτηριστικό το απόσπασμα του Ευρυβιάδη (καθηγητής Διεθνών Σχέσεων στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο της Αθήνας), που αναφέρεται στην αμερικανική κοινότητα, που είναι η πιο πολυπληθής, και ως εκ τούτου αφομοιώνεται πιο δύσκολα: «*Προϋπόθεση για οποιαδήποτε προσέγγιση των Ελληνοαμερικάνων είναι η κοινωνιολογική, οικονομική και πολιτική χαρτογράφηση τους, που δεν έχει δυστυχώς πραγ-*

ματοποιηθεί μέχρι σήμερα. Μια τέτοια χαρτογράφηση θα αποδείκνυε με αδιάσειστα στοιχεία ότι η ελληνοαμερικανική κοινότητα είναι πολυσύνθετη, ανομοιογενής και ότι η μεγάλη μερίδα των Ελληνοαμερικάνων προέρχονται από μικτούς γάμους και θεωρούν εαυτούς ενσωματωμένα μέλη της αμερικανικής κοινωνίας» (Καθημερινή, 6/12/1995).

Αυτά τα λέει ένας επιστήμονας που βρίσκεται σε διαφορετική από μας κατεύθυνση και είναι σίγουρο ότι δείχνουν την αντικειμενική πραγματικότητα. Βέβαια, οι Έλληνες ιδιαίτερα της πρώτης γενιάς έχουν μια νοσταλγία για τον τόπο τους, διατηρούν πολιτιστικές παραδόσεις, αλλά όλο και λιγότερο ασχολούνται με την Ελλάδα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η μεγαλύτερη, αρχαιότερη και δυναμικότερη οργάνωση, η γνωστή ΑΧΕΠΑ, έχει απενεργοποιηθεί πολιτικά.

Βέβαια οι ελληνικές κυβερνήσεις και η Ορθοδοξία σε μεγάλα γεγονότα σοβινιστικής έξαρσης π.χ. Κυπριακό και Μακεδονικό, τους αναζωπυρώνουν τον εθνικισμό και προσπαθούν να τους εκμεταλλευτούν πολιτικά και οικονομικά.

Τώρα όμως βλέπουμε μια συγκριμένη δραστηριότητα, που κέντρο έχει την πολιτική και ιδεολογική ταυτότητα του "ορθόδοξου" τόξου, δηλαδή προσπαθεί να διαμορφώσει συνειδήσεις και να προωθήσει οργανωμένα στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ευρώπη, την αντίθετη γραμμή για την περιοχή στη βάση τάχα του ελληνικού εθνικού συμφέροντος. Συγκεκριμένα, ενώ οι Αμερικάνοι και οι Ευρωπαίοι θέλουν φιλία και συνεργασία ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, το Σ.Α.Ε. (Συμβούλιο Αποδήμου Ελληνισμού) θα βάζει σφήνες ενάντια σ' αυτή την πολιτική ειρήνης στην περιοχή του Αιγαίου.

Δεν είναι τυχαίο που το Συνέδριο αυτό το οργάνωσε μια επιτροπή από 65 άτομα με επικεφαλής τον Παπούλια και 64 κρατικούς υπαλλήλους έχοντας αποκλείσει καθηγητές πανεπιστημίου, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών κ.λπ., αλλά πάνω απ' όλα έχοντας αποκλείσει το Πατριαρχείο, μιας και είναι γνωστό ότι ο Βαρθολομαίος θέλει ειρήνη Ελλάδας-Τουρκίας.

Είναι χαρακτηριστικό το απόσπασμα της *Ελευθεροτυπίας* (4/12/1995): «*Επισημοποιήθηκαν χθες το*

πρωί, μέσω τηλεοπτικού μηνύματος, οι επιφυλάξεις που διατηρεί το Οικουμενικό Πατριαρχείο για τον τρόπο που θεσμοθετήθηκε αλλά και λειτουργεί το ΣΑΕ (Συμβούλιο Αποδήμου Ελληνισμού). Με το διαρκείας δέκα λεπτών τηλεοπτικό του μήνυμα ο ίδιος ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος διατυπώνει τις επιφυλάξεις του και τις παρατηρήσεις του για τον τρόπο προετοιμασίας και θεσμοθέτησης του ΣΑΕ, κάτι που, όπως υπογραμμίζει, έγινε "ερήμην της Εκκλησίας" και αυτό (το ΣΑΕ) "δεν επιτρέπει, δυστυχώς τη συμμετοχή εις αυτό των εν ταις εκασταχού επαρχίαις των καθ' ημάς πατριαρχικού κύματος ιεραρχών».

Για το λόγο αυτό ο Βαρθολομαίος έστειλε τον Ελβετίας Δαμασκηνό στο Συνέδριο, με στόχο να υποβαθμίσει την παρουσία και τη σημασία του και, απ' την άλλη, για να ακουσθεί μέσα στο Συνέδριο η διαφορετική δικιά του φωνή.

Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι το νευτοΚΚΕ ζήτησε με δήλωση του βουλευτή του Κόρακα «*ουσιαστικές αρμοδιότητες στο Σ.Α.Ε, και όχι όργανο συμβουλευτικού χαρακτήρα».*

Η ΑΝΑΖΩΠΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙ-ΜΜΕ ΜΕΤΩΠΟΥ

Η επίθεση των ροσόδουλων ενάντια στα ΜΜΕ συνεχίζεται και οξύνεται αυτές τις μέρες σε δύο επίπεδα: Το ένα είναι το κυβερνητικό με τις δηλώσεις Κακλαμάνη, που είχαν την κάλυψη του Χυτήρη, και το άλλο με το σύνθημα "Αλήτες-Ρουφιάνοι-Δημοσιογράφοι", που προώθησαν σα σημαία του κινήματος τα ΕΑΑΚ (Ενιαίες Ανεξάρτητες Αριστερές Κινήσεις), δηλαδή το φοιτητικό μετωπικό σχήμα της ΚΝΕ-NAP και υιοθέτησαν με φανατισμό οι αναρχικοί στα επεισόδια του Πολυτεχνείου.

Πρώτος ο Κακλαμάνης στις αρχές Νοέμβρη αναζωπύρωσε αυτό το μέτωπο με δηλώσεις που σε τίποτα δεν έχουν να ζηλέψουν τις προκλητικές της "17N", με αποκορύφωμα τη δήλωσή του για «*ξένες δυνάμεις στο χώρο των ΜΜΕ και των διαπλεκόμενων συμφερόντων, οι οποίες απεργάζονται δεινά κατά του τόπου και όταν έρθουν στην Ελλάδα δε θα μπορούμε να αμυνθούμε» (Ελεύθερος Τύπος, 16/11). Τον Κακλαμάνη κάλυψε απόλυτα ο Χυτήρης μιλώντας για «*προβληματισμό των πολιτικών, των ΜΜΕ και των πολιτών για τα θέματα που αφορούν τη σω-**

στή ενημέρωση του ελληνικού λαού» (Ελεύθερος Τύπος, 15/11).

Από την άλλη, στη φοιτητική πορεία της 14/11/1995 που διοργάνωσε η ΕΣΣΕ ενάντια στα μέτρα του Γ. Παπανδρέου για την παιδεία, σύμφωνα με την *Ελευθεροτυπία* (15/11) τα ΕΑΑΚ "εισηγήθηκαν" και οι διοργανωτές αποδέχτηκαν το σύνθημα "Αλήτες-Ρουφιάνοι-Δημοσιογράφοι", που τελικά κυριάρχησε σ' αυτή την πορεία. Ακολούθησε το κάψιμο κινητού συνεργείου του Σκάι και ο ξυλοδαρμός δημοσιογράφου από τους "γνωστούς-άγνωστους" που εμφανίζονται σε όλες τις πορείες, πράξεις τις οποίες τα ΕΑΑΚ όχι μόνο δεν κατάγγειλαν, αλλά σχεδόν υποστήριξαν έμμεσα.

Αμέσως μετά το σύνθημα αυτό έγινε σημαία των αναρχικών στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Αυτοί υιοθέτησαν το σύνθημα του σοσιαλφασισμού γυρεύοντας ένα άλλοθι για την απομόνωσή τους από το λαό. Το κάψιμο όμως είναι κάψιμο, και όσους δημοσιογράφους και να δείρεις αυτό, τη στιγμή που δεν το υπερασπίζεις απέναντι στο λαό και δεν το δικαιολογείς πολιτικά, θα σε απο-

μονώνει στις μάζες. Δε φταίνε οι δημοσιογράφοι που το έδειξαν.

Η νέα αναζωπύρωση του αντιΜΜΕ μετώπου οφείλεται στη συνολική σχεδόν καταδίκη από τα ΜΜΕ της Λιάνη και την άρνησή της σα διαδόχου του Παπανδρέου στο ΠΑΣΟΚ. Τα ΜΜΕ άνοιξαν ένα νέο θερμό μέτωπο με το σοσιαλφασισμό και αυτός απάντησε. Χαρακτηριστικό της χυδαιότητας της σοσιαλφασιστικής επίθεσης είναι ότι κανείς δεν καταδίκασε την Κανέλλη για την επαίσχυντη και αντιδεοντολογική στημένη συνέντευξη της Λιάνη, αλλά τα ΜΜΕ που ασχολούνταν με αυτή τη συνέντευξη. Ας μην ξεχνάμε βέβαια ότι, εκτός των άλλων, η συνέντευξη δόθηκε στην ΕΤ1, η οποία, σαν κρατική, μένει πάντα στο απυρόβλητο.

Οι ροσόδουλοι δεν κατάφεραν να ελέγξουν τα ΜΜΕ επειδή παρά το σαμποτάζ δεν μπόρεσαν ποτέ να ελέγξουν την οικονομία, που συνεχίζει να έχει φιλοευρωπαϊκή-φιλοδυτική κατεύθυνση. Χαρακτηριστικό είναι ότι δεν έχουν καμία εφημερίδα απόλυτα δικιά τους, εκτός από το *Ριζοσπάστη*, και το ίδιο ισχύει στο χώρο της τηλεόρασης και του ραδιοφώνου. Η από-

πειρα με το Σκάι απέτυχε και ο Κόκκαλης επιβίωσε μόνο στο ραδιόφωνο. Τα μεγάλα τηλεοπτικά κανάλια MEGA και ANTENNA επηρεάζονται σε μεγάλο βαθμό από το φιλοευρωπαϊκό και φιλοδυτικό κεφάλαιο (Βαρδινογιάννης, Τεγόπουλος κ.λπ.). Και στο χώρο του Τύπου η *Ελευθεροτυπία* ρίχνει γέφυρες με την Τουρκία και φιλοξενεί αντισοβινιστικές φωνές, ενώ στην οικονομία έχει σαφώς φιλοευρωπαϊκή κατεύθυνση.

Τα ΜΜΕ παραπληροφορούν και χρειάζεται έλεγχος, αλλά όχι έτσι όπως τον εννοούν οι ροσόδουλοι. Παραπληροφορούν όταν υποστηρίζουν ανοιχτά τη Σερβία παραποιώντας τα γεγονότα, παραπληροφορούν όταν μετατρέπονται σε προπαγανδιστικό όργανο του PKK, όταν μεταδίδουν αλυτρωτικά κηρύγματα και όταν πριμοδοτούν τη μεσαιωνική αντιδραστική ορθόδοξη Εκκλησία. Για όλα αυτά ποτέ δεν υπήρξε καταγγελία από το σοσιαλφασισμό.

Η επίθεση που κάνει ο σοσιαλφασισμός δεν είναι από την πλευρά της προόδου, αλλά από την πλευρά του φασισμού. Γι' αυτό χρησιμοποιεί τις ρουκέτες της "17N" και, τώρα τελευταία, το στρατό των αναρχικών σε επιχειρήσεις "δολιοφθοράς" με τα καψίματα των κινητών συνεργείων και τους ξυλοδαρμούς. Οι προοδευτικοί και δημοκρατικοί άνθρωποι πρέπει να καταγγείλουν αυτή την επίθεση.

Αστυνομικές σχολές αντί για εργοστάσια

συνέχεια από τη σελ. 6

στά στην έντονη καταπίεσή τους, γι' αυτό η αστική τάξη φροντίζει από τώρα. Σύμμαχό της στην πολιτική αυτή έχει την ορθόδοξη εκκλησία. Είναι τυχαίο το γεγονός ότι το κτίριο για το παράρτημα του Έβρου στο Διδυμότειχο το δώρισε ο μητροπολίτης Νικηφόρος, που δήλωσε «*βρισκόμαστε δίπλα σε κράτος εθνοκτόνο. Είμαστε έτοιμοι και δυνατοί για όλα. Η ίδρυση της αστυνομικής σχολής στην πόλη μας πολλαπλασιάζει τη δύναμη και την αισιοδοξία».*

Έτσι, η ελληνική αστική τάξη, αντί ν' αναπτύξει μια περιοχή της χώρας με παραγωγικές επενδύσεις, δημιουργεί αστυνομικές σχολές για να δυναμώσει τα επιθετικά και αντιδημοκρατικά σχέδιά της. Αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά πόσο επιτακτική και αναγκαία είναι η εφαρμογή του συνθήματος της ειρήνης με τη γειτονική Τουρκία.

ΝΕΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΑΤΑ ΓΚΛΙΓΚΟΡΟΦ

Είχαμε γράψει στο φ. 241 της *Νέας Ανατολής* για την απόπειρα δολοφονίας του Γκλιγκόροφ, η οποία όχι μόνο απέτυχε, αλλά δεν μπόρεσε ούτε καν να κρατήσει τον Γκλιγκόροφ κατάκοιτο μακριά από την πολιτική, ότι: «Όλα τα πολιτικά στοιχεία που διαθέτουμε αυτή τη στιγμή μιλάνε για το ότι αυτή η δολοφονική απόπειρα υπηρξε τα ρώσικα συμφέροντα». Στην εφημερίδα *Επενδυτής* της 27-29/10 άρθρο σχετικό με την απόπειρα με τίτλο «Ρώσοι οι δολοφόνοι των Σκοπίων» υιοθετεί την ίδια ακριβώς εκτίμηση και αναφέρει νέα στοιχεία που έχουν έρθει στο φως και τα οποία την αποδεικνύουν.

Συγκεκριμένα ο *Επενδυτής* αναφέρει ότι η κρατική ασφάλεια της Δημοκρατίας της Μακεδονίας εντόπισε πίσω από την απόπειρα εθνικιστικούς κύκλους συνδεδεμένους με το φιλοβουλγάρικο εθνικιστικό κόμμα ΜΠΟ (Μακεδονικό Πατριωτικό Μέτωπο), ηγέτης του οποίου είναι κάποιος Λεμπάνοφ. Αυτοί οι κύκλοι, σύμφωνα με πόρισμα ξένων υπηρεσιών πληροφοριών με το οποίο συμφώνησε η κρατική ασφάλεια, καθοδηγήθηκαν από «ορισμένους

ρώσικους στρατιωτικούς κύκλους».

Για την πολιτική ταυτότητα και τη δράση του ΜΠΟ ο *Επενδυτής* αναφέρει το ακόλουθο χαρακτηριστικό απόσπασμα: «Ήταν μια Παρασκευή βράδυ (σ.σ. στα τέλη του 1992), όταν σε πολιτική εκπομπή της κρατικής τηλεόρασης μια γνωστή δημοσιογράφος έπαιρνε συνέντευξη από τον Κίρο Γκλιγκόροφ (εκλογές γαρ). Την ίδια ώρα στο τηλεοπτικό κανάλι Α1 μια άλλη γνωστή δημοσιογράφος έπαιρνε συνέντευξη από τον Ιβάν Λεμπάνοφ. Με μια όμως σημαντική διαφορά: Ο Λεμπάνοφ μιλούσε χωρίς μεταφραστική σε άπταιστα βουλγαρικά. Το μήνυμά ήταν σαφές προς τον κ. Γκλιγκόροφ και η χρονική στιγμή είχε άριστα επιλεγεί. Η φιλοβουλγάρικη πολιτική ομάδα τόσο στα Σκόπια όσο και, κυρίως, στο χώρο των μεταναστών, έριχνε επίσημα το γάντι στον Κίρο Γκλιγκόροφ. Η πρώτη αντίδραση δεν άργησε. Ο υπουργός Εξωτερικών Στέφο Τσερβενκόφσκι παραχώρησε μια συνέντευξη σε γνωστό πολιτικό έντυπο κατηγοριάζοντας την πρακτική του Λεμπάνοφ».

Στο άρθρο μας για την απόπειρα είχαμε γράψει για το ενδεχόμενο της βουλγαρικής ανάμιξης στη δολοφονία, στην υπηρέσια της πολιτικής του «ορθόδοξου» τόξου για την απορρόφηση, ότι υπάρχουν δύο Βουλγαρίες: η ρωσόδουλη του Βιντένοφ και η ανεξάρτητη του Ζέλεφ. Και στη συνέχεια αναφέραμε ότι «η μόνη Βουλγαρία που μπορεί να διαπράξει μια δολοφονία είναι η Βουλγαρία του ρωσόδουλου σοσιαλιστικού (πρώην κομμουνιστικού) κόμματος με επικεφαλής το Βιντένοφ. Είναι αυτή που δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι η Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι το «δεύτερο βουλγάρικο κράτος», μιας και κατ' αυτούς δεν υπάρχει μακεδονικό έθνος...». Ο Λεμπάνοφ είναι καθαρά πολιτικός εκφραστής, και από τους πιο συνεπείς μάλιστα, **αυτής** της Βουλγαρίας.

Συμπληρώνοντας την πολιτική φυσιογνωμία του ΜΠΟ, ο *Επενδυτής* αναφέρεται στην προσπάθειά του να συσπειρώσει τους Μακεδόνες στην Ελλάδα και στη Βουλγαρία: «Το Δεκέμβριο του ίδιου χρόνου (σ.σ. 1992) ο Λεμπάνοφ στέλνει μια επιστολή από τις ΗΠΑ που

δημοσιεύτηκε στο περιοδικό ΠΟΥΛΣ. Είναι ενδεικτική η προσπάθειά του να υπεραμυνθεί του «μακεδονισμού» του, αποφεύγοντας να εξηγήσει γιατί ομιλεί μόνο τη βουλγαρική γλώσσα. Στην ίδια επιστολή αναφέρεται επί μακρόν στις προσπάθειες της ΜΠΟ να συσπειρώσει τους «Μακεδόνες» τόσο στην Ελλάδα -και εδώ αναφέρει το όνομα του κ. Σιδηρόπουλου με ένα ορθογραφικό λάθος όμως- όσο και στη Βουλγαρία στην περιοχή του Πιρίν. Από τότε ο Λεμπάνοφ είναι *persona non grata* (ανεπιθύμητο) στα Σκόπια, ενώ κανείς από το περιβάλλον του Κίρο Γκλιγκόροφ δεν αμφισβητεί το «βουλγαρικό» προσανατολισμό του. Παράλληλα κανείς δεν αγνοεί ότι όλη αυτή η τεράστια οργάνωση ΜΠΟ ενεργεί για τα συμφέροντα του «βουλγαρισμού» της διασποράς, όπου σε αυτό το ρεύμα (του βουλγάρικου ΒΜΡΟ) συμπεριλαμβάνονται και ορισμένοι ακτιβιστές στην Ελλάδα και τη Βουλγαρία. Έτσι, ενδεχομένως, εξηγείται το πολιτικό διαζύγιο μεταξύ των Σκοπίων και της φράξιας όπου μέχρι σήμερα εδραστηριοποιείται ο Σιδηρόπουλος».

Είναι φυσική κατάληξη ο μακεδονικός σοβινισμός μέσα στη μειονότητα, εκπρόσωπος του οποίου είναι ο Σιδηρόπουλος, να καταλήξει στην πιο μαύρη και αντιδραστική αγκαλιά, αυτή της Βουλγαρίας και της Ρωσίας.

Στη συνέχεια ο *Επενδυτής* αναρωτιέται «ποια δύναμη, ποια κρατική οντότητα, ποια συμφέροντα» κρύβονται πίσω από τους εκτελεστές του ΜΠΟ και την απόπειρα. Και απαντά ότι βάσει του πορίσματος που αναφέραμε πιο πάνω αυτή η δύναμη είναι η Ρωσία. Στόχος της ρώσικης επέμβασης είναι, σύμφωνα με τον *Επενδυτή*, «η πρόκληση χάους σε περιοχές όπου οι Αμερικάνοι ασκούν άμεσο έλεγχο». Στην αδυναμία της δημόσιας υποστήριξης μιας τέτοιας αλήθειας αποδίδει η εφημερίδα αυτή την παραίτηση του Υπουργού Εξωτερικών Φρισκόφσκι λίγες μέρες μετά την απόπειρα.

Όσο πιο επιθετικά θα προχωρά ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός, τόσο πιο πολύ θα αποκαλύπτεται και θα γίνεται κατανοητός ο επικίνδυνος και αντιδραστικός ρόλος του παγκόσμιου.

Πώς ο έλληνας φαντάρος βρέθηκε στη Γιουγκοσλαβία

Το ψευδοΚΚΕ και η «επαναστατική» ουρά του σήκωσαν λίγη σκόνη και δαπάνησαν λίγο περισσότερο μελάνι για να φωνάξουν ενάντια στη συμμετοχή 1.000 ελλήνων στρατιωτών στα πλαίσια της «ειρηνευτικής δύναμης» στη Βοσνία. Αυτή η θέση συμπυκνώνεται στο σύνθημα «Κανένας φαντάρος στη Γιουγκοσλαβία, εμείς δεν πολεμάμε για ΗΠΑ-Γερμανία». Πόσο γελοίο φαντάζει αυτό το παλιομοδίτικο σύνθημα σήμερα! Αφού τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Γερμανία αντάμειψαν πολιτικά και στρατιωτικά τη φασιστική Σερβία διαμελίζοντας τη Βοσνία, κάτω από την πίεση της Ρωσίας.

Σύσσωμη η αστική τάξη μαζί με όλους τους παλιανθρώπους, την εκκλησία, τους φασίστες και τους «επαναστάτες» μας στάθηκαν πάντα σαν αδέρφια, τις κρίσιμες στιγμές, δίπλα στο σέρβικο φασισμό. Εξάγνισαν τη

σέρβικη εισβολή στη Βοσνία, την εθνική εκκαθάριση, τα εγκλήματα, τους βιασμούς, με την προοδευτική γραμμή της «αντίστασης των Σερβοβόσνιων στη Νέα Τάξη Πραγμάτων».

Τώρα, όμως, ανησυχούν και έχουν οργιστεί μήπως ο ελληνικός στρατός μολυνθεί ιδεολογικά από το ΝΑΤΟ και καταστεί τον «αντιμπεριαλιστικό αγώνα» των σέρβων ναζί.

«ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑ. ΝΤΡΟΠΗ!»

Τι θαυμάσια επαναστατική ανησυχία! Γι' αυτό η αστική «μας» τάξη φρόντισε να βάλει σαν όρο για τη συμμετοχή της τη συμμετοχή της Ρωσίας. Ο δρόμος για τη συμμετοχή της Ελλάδας άνοιξε **μόνο** όταν λύθηκε το ζήτημα του πολιτικού ελέγχου της «ειρηνευτικής δύναμης» ανάμεσα στη Ρωσία και το ΝΑΤΟ. Στις 28 Νοέμβρη οι υπουργοί Άμυνας των ΗΠΑ Πέρι και της Ρωσίας Γκρατσόφ

συμφώνησαν να φτιαχτεί μια «συμβουλευτική επιτροπή» απ' το ΝΑΤΟ και τη Ρωσία, την οποία θα συγκαλούν τακτικά σε επίπεδο πρεσβευτών. Μέσα απ' αυτήν η Ρωσία θα μπορεί να μπλοκάρει εκείνες τις αποφάσεις που θα ζημιώνουν τους «σέρβους αδερφούς» κάτω από την απειλή ότι θα τιναχτεί στον αέρα η ειρήνη στην περιοχή. Πιο πριν είχε ήδη συμφωνηθεί ότι δίπλα στον αμερικάνικο διοικητή της δύναμης στη Βοσνία θα βρίσκεται ένας ρώσος στρατηγός που θα διοικεί τους ρώσους στρατιώτες. Ακριβώς όπως το είχε πει ο Κόζιρεφ: «Πρώτα ένας στρατηγός του ΝΑΤΟ, μετά ένας ρώσος στρατηγός».

Η Ελλάδα, λοιπόν, θα συμμετέχει στη Βοσνία όχι σα χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ, αλλά σαν τμήμα του ρωσοσέρβικου άξονα του πολέμου κάτω από τις νέες συνθήκες που διαμορφώ-

θηκαν.

Άλλωστε, ο ελληνικός στρατός έχει συγκροτηθεί και διαπαιδαγωγηθεί πάνω στον αντιτουρκισμό και στο σοβινισμό. Το πολιτικό επιτελείο που τον καθοδηγεί και ολόκληρη η στρατιωτική ιεραρχία, απ' τον ανώτερο ως τον κατώτερο βαθμό, αλλά και μεγάλη μερίδα των απλών φαντάρων, είναι πιστοί φίλοι του σέρβικου φασισμού. Η φιλοσέρβικη προπαγάνδα που έχει γίνει όλα αυτά τα χρόνια έχει βαθιές ρίζες μέσα στο φασιστικό μηχανισμό του στρατού. Άλλωστε η βάση του φιλοσερβισμού είναι ο αντιτουρκισμός, που βγάζει τόσο τον αντιδυτικισμό όσο και τον αντιευρωπαϊσμό. Μ' αυτή τη συνείδηση θα πάνε οι 1.000 έλληνες εθελοντές στη Βοσνία. Κι εκεί θα συμπεριφερθούν και θα διαπαιδαγωγηθούν ανάλογα.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΞΗΣΕΙΣ

συνέχεια από τη σελ. 2

φειοκρατίας.

Όμως και πάλι μια τέτοια πολιτική δεν μπορεί να επιβληθεί χωρίς τη σύγκρουση με τη φιλοπόλεμη πολιτική του σοσιαλφασισμού, που κινείται μέσα στα πλαίσια της ρώσικης στρατηγικής στα Βαλκάνια. Χρειάζεται δηλαδή μια πολιτική ειρήνης με την Τουρκία και μια πολιτική αποφασιστικού διαχωρισμού εκκλησίας - κράτους.

Μια πολιτική σύγκρουσης με το ρωσοκίνητο «ορθόδοξο» φασισμό.

Γι' αυτό σήμερα η πάλη για πραγματικές αυξήσεις στο μεροκάματο και στο μισθό, πέρα από το ότι είναι άμεση ανάγκη για να γλιτώσει η εργαζόμενη οικογένεια από το βραχνά της πείνας και της εξαθλίωσης, είναι η πρώτη πάλη που μπορεί να οδηγήσει στην ανάπτυξη, στην ειρήνη, στη δημοκρατία.

